

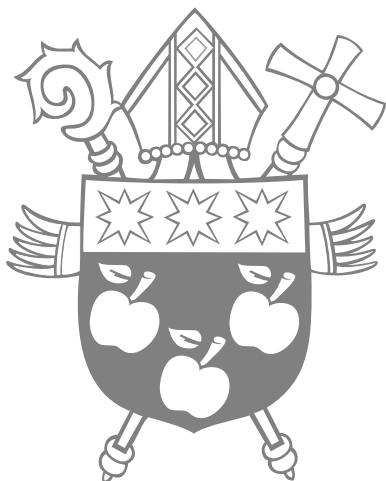
PRO KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ

DIECÉZNÍ ČASOPIS

Setkávání

4

duben
2010
ročník
XX.

Můj čas

Když v roce 1374 vypukl v Sieně mor, prohlásila hrdinná sv. Kateřina: „To je můj čas!“ Čas pro mne, kdy mám ukázat, jak miluji Boha a jeho trpící děti. Čas, kdy se mám vyznamenat, osvědčit a oslavit Boha a získat si zásluhy. Práví velikáni, světci, hrdinové se nebáli těžkých dob, nýbrž je vítali jako možnost vykonat veliké věci. Nešli do těch protivenství sami... Byli co nejvnitřněji spojeni s Bohem. „Můj čas!“ Navykněme si tak vítat každý den, neboť každý den může být vyplněn velikým dílem. A není-li příleži-

tost k vnějším velkým výkonům, víme, že krásný, svatý život je tak mocný a krásný jako veliké dílo. Ano, vpravdě velkým, kdyby nemělo za základ dokonalý život.

Začínáš den: „To je můj čas!“

Začínáš práci: „To je můj čas!“

Začínáš modlitbu: „To je můj čas!“

Uléháš na bolestné lože: „To je můj čas!“

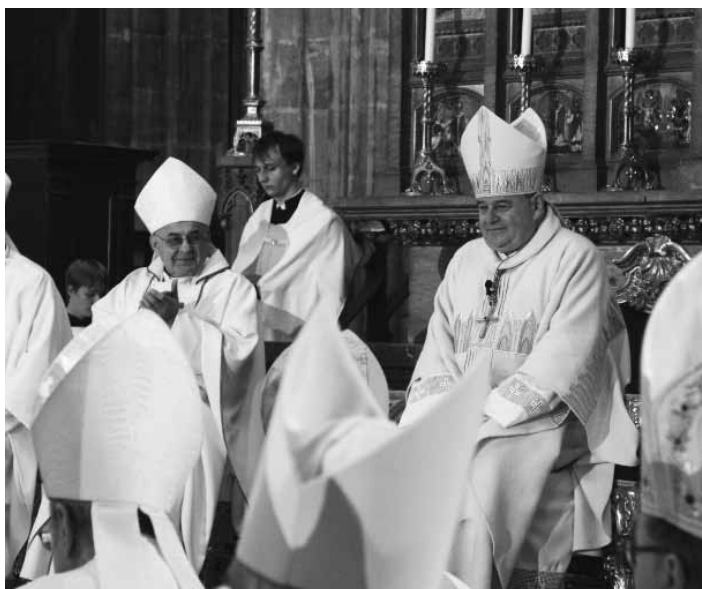
A přijde poslední a největší chvíle – chvíle umírání... to bude tvůj poslední čas! A potom přijde – věčnost!

Josef Hlouch: Minutěnka

Mons. Dominik Duka převzal úřad arcibiskupa pražského

V sobotu 10.4.2010 se v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha uskutečnilo uvedení Mons. Dominika Duky, OP do úřadu pražského arcibiskupa a primase českého. Svatovojtěšský stolec předal arcibiskupu Dominiku Dukovi kardinál Miloslav Vlk.

Foto: Tiskové středisko ČBK

OBSAH

Řehoř Veliký	3
Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ	3
Chelčický domov sv. Linharta slavnostně zahájil provoz	4
Velkopáteční putování na Klet'	5
Římovská křížová cesta	5
„Bílý mučedník“	6
Svěcení základního kamene Domova Matky Vojtěchy v Prachaticích	8
25. výročí zasvěcení řeholnímu životu sestry Victimy	8
Pochod pro život 2010	9
Vítězství je jisté!	10
DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE	
Vltava dostala své požehnání	11
Umět česky	11
Smích? Naše společná řeč	11
DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO	
Dětské vikariátní poutě v roce 2010	12
Vikariát Strakonice	12
DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE	
MLÁDEŽ s biskupy	13
Zasedání Sekce pro mládež ČBK	13
Připravované akce pro mládež	13
Velikonoce na Ktiši	14
Rockový koncert křesťanských skupin	14
Rozhovor s Mgr. Janem Liškou novým zaměstnancem DCM	14
DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU	
Ohlédnutí za vernisáží a výstavou „Naše rodinná oslava“	15
Setkání rodin „Byl první máj, Byl lásky čas...“	15
POŠTOVNÍ SCHRÁNKA	
Neděle Květná – Pašijová	16
V paměti věčné bude spravedlivý	16
K četbě a studiu doporučujeme	17
PERSONALIA	17
Radio Proglas	18
Ernesto kardinál Ruffini	19

Příští číslo vyjde 17. května 2010.

Uzávěrka je 7. 5. 2010.

Měsíčník AKTUALITY - SETKÁNÍ

Vydává z pověření českobudějovického biskupství
Sdružení sv. Jana Neumanna v Č. Budějovicích.

Redakce, administrace a příjem inzercí:

Kanovnická 10, 370 01 České Budějovice,
tel./fax: 380 420 334, e-mail: setkani@bcb.cz

Řídí redakční rada - zodpovídá P. Adolf Pintř

Výkonná redaktorka: Mgr. Petra Lísková

DTP: Mgr. Helena Machulová

Tisk: Protisk, České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

Cena 15 Kč a poštovné.

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení
rukopisů a nezodpovídá za obsah inzercí.

ŘEHOŘ VELIKÝ

Papež Benedikt XVI. letos o 1. velikonoční neděli ve své promluvě před modlitbou Anděl Páně připomněl slova svého předchůdce Řehoře Velikého (590-604): „Náš Vykupitel se po svém Vzkříšení ukázal v těle, jež je neporušitelné a hmatatelné, ale v oslaveném stavu.“ „Ježíš,“ parafrázuje dále Benedikt XVI. Řehořova slova, „ukazuje znamení svého utrpení a dokonce nechává nevěřícího Tomáše, aby se jich dotknul. Jak je ale možné, že učedník může pochybovat? Božská blahověle nám totiž dovoluje mít prospěch nejen z víry učedníků, ale také z Tomášovy nevíry. Dotekem Pánových ran je totiž uzdravena nejen učedníková nedůvěra, ale také naše.“ Podívejme se na Řehořovo kázání o Kristově vzkříšeném těle a užítu Tomášovy nevíry blíže.

Řehoř Veliký se ve své 26. homilii zabývá otázkou, „jakým způsobem bylo tělo Páně po vzkříšení skutečným tělem, když mohlo vejít k učedníkům zavřenými dveřmi. Je však třeba, abychom pochopili, že dá-li se božské konání pochopit rozumem, není podivuhodné; a ani víra nemá žádnou zásluhu, poskytuje-li jí zkušenost lidský rozum. Ale tyto Vykupitelovy skutky, které nikterak nelze pochopit samy o sobě, je třeba posuzovat z jiného jeho konání, aby podivuhodným věcem dodávaly na důvěře skutky ještě podivuhodnější. K učedníkům vešlo totiž zavřenými dveřmi ono tělo Páně, které se přece k lidským zrakům dostalo narozením ze zavřeného lůna Panny. Není tedy divu, že pokud ten, který měl zemřít, vyšel ze zavřeného lůna Panny, když měl poté žít navěky, vešel po svém zmrtvýchvstání zavřenými dveřmi. Jelikož však víra těch, kteří spatřili viditelné tělo, o tomto těle pochybovala, ukázal jim hned ruce a bok; dal jim možnost dotknout se těla, které prošlo zavřenými dveřmi. Když po svém zmrtvýchvstání zjevil své tělo jako neporušitelné a zároveň hmatatelné, ukázal tak dvě podivuhodné a podle lidského rozumu vzájemně si odporující skutečnosti. Neboť hmatatelné musí nutně být porušitelné a to, co je neporušitelné, nemůže být hmatatelné. Vykupitel ukázal po zmrtvýchvstání podivuhodným a neocenitelným způsobem tělo i neporušitelné i hmatatelné, aby tím, že zjevil jeho neporušitelnost, nás pozval k odměně, a důkazem, že je hmatatelné, nás utvrdil ve víře. Zjevil nám své tělo jako porušitelné i hmatatelné, zajisté proto, aby ukázal, že po zmrtvýchvstání je sice též přirozenosti, ale odlišné slávy.“

V jiné pasáži téže homilie vysvětluje Řehoř užitečnost Tomášovy nevíry. Stalo se to náhodou, že Tomáš nebyl přítomen, když k nim přišel Ježíš, že pochyboval a uvěděl teprve poté, co se dotkl Ježíšových ran? „Neudálo se to náhodou, nýbrž božským řízením. Božská laskavost způsobila, že v nás tento pochybující učedník, když se dotýkal ran těla svého mistra, uzdravil rány nevíry. Více nám totiž k víře prospěla Tomášova nevíra než víra věřících učedníků. On nás svým dotýkáním přivedl zpět k víře, naše mysl odložila veškeré pochyby a upevnila se ve víře. Pán zajisté dovolil, aby učedník po jeho zmrtvýchvstání pochyboval, a přece ho v pochybách neopustil, stejně tak jako dovolil, aby Maria měla před jeho narozením snoubence, který se však

Pokračování na 4. straně.

Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ

19.-21. 4.	(po-st)	Praha – Zasedání ČBK – <i>oba biskupové</i>
19. 4.	(po)	Praha , katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha – Mše sv. k 5. výročí zvolení Svatého otce (17.30 hod.) – <i>oba biskupové</i>
22. 4.	(čt)	Praha , Arcibiskupský seminář – Mše sv. – <i>biskup Jiří</i>
		Praha , kostel sv. Ignáce – Mše sv. pro absolventy Biskupského gymnázia v Bohosudově (10 hod.) – <i>biskup Pavel</i>
23. 4.	(pá)	České Budějovice , kostel sv. Vojtěcha – Mše sv. do rádia Proglas (18 hod.) – <i>biskup Pavel</i>
25. 4.	(ne)	Branišov – Biřmování (10.45 hod.) – <i>biskup Pavel</i>
28. 4.	(st)	Kašperské Hory , kostel sv. Markéty – Slavnostní bohoslužba u příležitosti zahájení výstavy „Kristus v umění věků“ (18 hod.) – <i>biskup Pavel</i>
29. 4.	(čt)	České Budějovice , Biskupství – Setkání se Zasvěcenými vdovami (10.30 hod.) – <i>biskup Pavel</i>
1. 5.	(so)	Hradec Králové – Oslava 90. narozenin arcibiskupa Karla Otčenáška – <i>oba biskupové</i>
2. 5.	(ne)	Ševětín – Biřmování – <i>biskup Pavel</i>
9. 5.	(ne)	Lomnice u Tišnova – Pout' sv. Stanislava – <i>biskup Pavel</i>
11. 5.	(út)	České Budějovice , biskupství – Postgraduál – <i>oba biskupové</i>
14. 5.	(pá)	Pout' Diecézní charity – <i>biskup Pavel</i>
15. 5.	(so)	Praha – Svatojánské slavnosti (18 hod.) – <i>biskup Jiří</i>
		Bavorov – Dětská vikariátní pout' – <i>biskup Pavel</i>
16. 5.	(ne)	Bechyně – Pout' u sv. Matěje (8 hod.) – <i>biskup Pavel</i>
		Týn nad Vltavou – Biřmování (9.30 hod.) – <i>biskup Pavel</i>
		České Budějovice – Návštěva Mateřského centra Petrklíč (17 hod.) – <i>biskup Pavel</i>
20. 5.	(čt)	Strmilov – Vikariátní konference – <i>biskup Jiří</i>

Údaje jsou podle stavu v době uzávěrky, případné změny nejsou vyloučeny.

-pa-

Chelčický domov sv. Linharta slavnostně zahájil provoz

Na Velký pátek 2. dubna 2010 byl malou slavností za účasti významných hostů a obyvatel Chelčic

a okolí zahájen provoz Chelčického domova sv. Linharta v objektu bývalé fary v Chelčicích.

Provozovatelem těchto sociálně terapeutických dílen je Domov sv. Anežky, o.p.s. Čihovice u Týna n. Vltavou. Jiří Netík, předseda správní rady Domova sv. Anežky a jeden z otců myšlenky vybudování chelčického domova, zapálil svíce jako symbol světla pro všechny, kdo zde budou žít. Pan Jaroslav Muška, předseda chelčické Zemčebny a také jeden z „otců domova“, s hvězdou v rozkrojeném jablku popřál domovu šťastné vykročení. Starosta Chelčic Jiří Iral, další z otců myšlenky domova, věnoval semena květin a zeleniny pro budoucí zahradu. Poté dostal slovo Mgr. Petr Studenovský, vedoucí odboru sociálních věcí a zdravotnictví, a také studenti VŠ zahradní architektury v Lednici, kteří nám jako svou absolventskou práci připravili projekt zahrady k Domovu sv. Linharta. Na závěr slavnostního zahájení P. Patrik Maturkanič daroval domovu dřevěný křížek a novému dílu požehnal. Od dubna je tak první část zázemí a tři pracovnice domova (Markéta Cinádrová, Stanislava Lenkerová a Hana Machová) připravené společně s lidmi s postižením vyrábět keramiku, pracovat s textilem, připravovat zahradu, začít pěstovat zeleninu, sušit bylinky nebo pomáhat s provozem přilehlého památníku Petra Chelčického a vytvá-

řet zázemí mateřského centra Klubíčko.

„V příštích dnech se chystají do Linharta jeho první uživatelé, někteří z nich se zúčastnili i dnešní slavnosti. Moc se na ně těšíme,“ vysvětluje Klára Kavanová Mušková, členka sdružení Mája-Tvořivé Chelčice a hybná síla zprovoznění domova. Ta společně s dalšími pracovníci a pomocníky v minulých třech týdnech dokázala téměř neuvěřitelné – za pomoci starosty Chelčic připravit prostory domova na zahájení provozu. „Těžko se to vysvětluje, ale kdo viděl stav objektu na začátku března, musel mít oprávněné pochybnosti, že by se to mělo stihnout,“ říká Jan Šesták, ředitel Domova sv. Anežky, o.p.s. Podařilo se vybudovat koupelnu a WC, vymalovat, instalovat svítidla, zbrousit a natřít podlahy, opravit a zprovoznit komíny, natřít dveře a okna, sehnat základní nábytek a vše na otevření připravit a vyzdobit. Díky panu starostovi byla v rekordně krátkém čase opravena také střecha

domova. „Byla to těžká zkouška. Přinesla ale důležité poznání, že provoz domova je v dobrých rukou. Můžu jen obdivovat, kolik neplacené práce, nočních i denních hodin, nervů a energie věnovaly pracovnice domova, ale i jejich rodiny, přípravě zázemí,“ dodává Jan Šesták. Provoz domova bude financován z prostředků projektu „Podpora sociálních služeb Jihočeského kraje“.

Jan Šesták

Pokračování ze 3. strany.

nestal jejím manželem. Neboť pochybující a dotýkající se učedník se stal svědkem pravosti zmrtvýchvstání, tak jako snoubenec byl strážcem svrchovaně neporušeného panenství matky.“

Tomáš však neuvěřil v Boha pouze proto, že se dotkl zmrtvýchvstalého Ježíše. „Něco jiného totiž viděl a v něco jiného uvěřil. Smrtelný člověk přece nemůže spatřit božství. Viděl tedy člověka a vyznal Boha, když řekl: Pán můj a Bůh můj. Když spatřil pravého člověka, uvěřil, prohlásil ho však za Boha, ačkoliv to vidět nemohl.“

„Následující výrok: *Blahoslavení, kteří neviděli, a přesto uvěřili*, v nás probouzí velikou radost. Tento výrok totiž označuje nás, kteří si uchováváme v mysli toho, jehož jsme tělesně nespatřili. Je o nás, jestliže ovšem skutky následujeme svou vírou. Opravdově totiž zajisté věří ten, kdo skutky stvrzuje to, v co věří.“ (Hom. in Evang., PL 76)

Tereza Poštová

Konference Sdružení Ackermann Gemeinde

Konferenci na téma „Náboženství a veřejná moc v česko-německém srovnání“ pořádá o víkendu **23. dubna – 25. dubna 2010** české Sdružení Ackermann Gemeinde (SAG). Akce se koná v Hotelu Iris v Praze – Vršovicích za finanční podpory Česko-německého fondu budoucnosti, Konrad – Adenauer Stiftung, Sozialwerk Ackermann-Gemeinde e.V. i Renovabis, Freising a Ministerstva kultury ČR.

Páteční večer otevře Prof. **Jan Sokol**, Ph.D., CSc promluvou k tématu vztahu náboženství a veřejné moci a Prof. Dr. Ingeborg Gabriel s tématem katolické církve ve veřejném prostoru. Sobotní dopoledne začne referátem ThDr. **Pavla Černého**, Th.D, bývalého předsedy ekumenické rady církví, který se zaměří na vývoj tohoto vztahu v posledních dvaceti letech. Po dopolední kávě společně promluví Dagmar Babčánová a Pavel Jajtner, bývalí zástupci Slovenské resp. České republiky u Svatého stolce, kteří pohovoří o roli zástupce státu u Svatého stolce, který je zároveň subjektem mezinárodního práva a církevní institucí. V sobotu odpoledne budou mít účastníci konference možnost zúčastnit se prohlídky Strahovského kláštera s úvodní přednáškou s tématem „Církev v dobách Josefinismu“ a večer koncertu pěveckého dua „Two voices“. Neděle bude zahájena mší svatou, kterou bude celebrovat mons. Václav Malý, který se spolu s JUDr. Petrem Kolářem, Mons. Dietrem Olbrichem a Martinem Kastlerem MdEP zúčastní panelové diskuze moderované Ludmilou Rakušanovou. Sdružení Ackermann-Gemeinde vzniklo na počátku roku 1999 v České republice. Posláním sdružení je přispívat ke konstruktivnímu utváření budoucnosti Evropy s vědomím po staletí trvajících společných dějin Čechů a Němců.

Bližší informace ke konferenci:

Sdružení Ackermann Gemeinde, Výšehradská 49, 128 00 Praha 2, tel. 221 979 325, e-mail: sag@omadeg.cz, web: www.sag-praha.com.

Velkopáteční putování na Klet'

Stejně jako v loňském roce se i letos na Velký pátek (2. dubna 2010) vydala skupina studentů, absolventů a přátel Biskupského gymnázia v Českých Budějovicích pod vedením spirituála této školy, otce Josefa Prokeše, na nedalekou Klet'. Téměř třicetičlennou skupinu doprovázel také Mgr. Josef Cepák, který zde zastupoval pedagogy.

Jak už bývá zvykem, jede se nejdříve vlakem do Holubova a po té se pokračuje pěšky až k vytyčenému cíli. Ovšem i během cesty se pravidelně připojují další studenti. Letošní cesta po dráze byla v jedné části nahrazena autobusovou dopravou. V Holubově jsme pochopili proč. Hrozný pohled na auto obrácené na střechu a odhozené do strouhy vedle trati, které v důsledku lokálního náledí neubrzdilo část před přejezdem a zkrátilo tak cestu nákladnímu vlaku, v nás vyvolával nepříjemné pocity. Avšak naštěstí nedošlo k vážnému zranění a mohli jsme si uvědomit, ač jen

Pán, zmítán fyzickou i psychickou trýzní, prožít na své křížové cestě. Proto bylo přínosné, že náš výstup a meditace byly spojeny s náročným terénem, skýtajícím nemálo překážek. Stoupání navíc komplikoval kluzký povrch zapříčiněný čerstvě napadaným sněhem a místy vyvěrajícími povrchovými prameny. Přesto nebylo slyšet žádné nářky a vzdechy a každý přijal cestu, kterou měl před sebou. Možná jsme tak měli možnost se alespoň trochu dotknout velikonočního tajemství, za nímž dřímá bolest, okovy smrti a její temnota, ale také němý úžas nad probuzením k novému životu. Dostali jsme též prostor otevřít svá srdce, zarostlá mechem sobectví, pýchy, nezájmu a duchovní slepoty.

Po necelé hodině jsme vystoupali až na samý vrch a sešli se u kříže, který byl kdysi vztyčen Biskupským gymnáziem v Českých Budějovicích, kde otec Josef uzavřel poslední části evangelia a společnými děkovnými i prosebnými

jako přihlížející „diváci“, jak je neustále za co děkovat. To platilo i pro mimořádně a nečekaně vydařenou počasí, jelikož paprsky slunce svým jasem doslova pozlatili naši cestu.

Následně jsme se tedy vydali směrem k lanovce. Na jejím začátku nás otec Prokeš oslovil a nabídl, že tuto cestu můžeme obětovat za nějakou blízkou osobu nebo dát na nějaký úmysl, který nosíme na srdci. Abychom si uvědomovali, že tuto osobu či věc s sebou neseme stále, našli jsme si na cestě kámen, který nám připomínal náš úmysl, a nakonec jsme jej nahoře položili u kříže. Poté nám otec Josef přečetl část evangelia a začali jsme stoupat nahoru. Během cesty jsme se snažili jeden druhého nerušit, abychom měli prostor promeditovat si události Velkého pátku, které jsou neodmyslitelně spojeny s životem každého křesťana.

V průběhu našeho výstupu jsme udělali asi pět zastavení, kdy jsme vždy vyslechli pokračování evangelia a několik myšlenek pro zamyšlení. Ale ani se sebelepšími schopnostmi empatie si nebudeme schopni plně uvědomit, co musel náš

mi přimlouvami naše duchovní putování. V nich nechybělo vzpomnutí na všechny studenty, kteří byli vytrženi ze svého života tragickou smrtí a také zazněly prosby za celou školu. Pak nám otec Josef požehnal a všem poděkoval za účast. V závěru bych velice rád vyjádřil svůj dík všem mladým, kteří se přes odrazující náznaky počasí z předchozího dne v podobě deště, sněhu a citelného ochlazení nezalekli a zúčastnili se v tak hojném počtu. Je obdivuhodné, že neovlivněna lenost a zabydlenost ve svém pohodlí a že tento den prázdnin byl prožit obohacujícím způsobem.

Také nesmím opomenout osobu pana Josefa Cepáka, který všem přítomným zaspontoroval dopravu a svými zkušenostmi a moudry nám zpříjemňoval průběh cesty.

Své díky bych rád projevil též otci Josefu Prokešovi za jeho aktivní práci s mládeží, dobrý příklad, obětavost a nasazení. Ať mu Pán žehná ve všem jeho konání.

Vlastimil Sekyrka (účastník)

Římovská křížová cesta

Římovské pašije, římovská křížová cesta – pojem důvěrně známý všem jihočeským křesťanům. Ale poznat dobře tuto cestu je možné pouze tehdy, když ji projdete zastavení od zastavení a v duchu prožíváte muka, která před dvěma tisíci lety podstoupil náš Pán.

Před římovským kostelem se sešla velká skupina věřících a ve 13 hodin jsme vyšli. Rozjímání vedl generální vikář P. Adolf Pintůř a spolu s ním římovský pan farář Tomáš Koňář.

Římovská křížová cesta je jiná než ty, které známe ze svých kostelů. Procházíme 6,5 km krajinou, terén je značně zvlněný, přecházíme potok, stoupáme do prudkých svahů. Není zde jen čtrnáct zastavení, ale dvacet pět. A tak provázíme Pána Ježíše od Poslední večeře do Getseman-ské zahrady, přes jednotlivá soudní jeruzalémská místa až na Golgotu. Cestou nás doprovází zpěv. Dvě výborné zpěvačky předzpěvují slova starobylé písně. Ke každému zastavení vždy několik slok, které přibližují jednotlivé události. A dav opakuje. Někde jasně a zřetelně, při výstupu do kopce trochu zadýchaně a tiše. Abychom všichni dobře slyšeli, dva muži nesou zařízení, které zpěv zesiluje. Před jednotlivými kapličkami se dav zastaví. Vyslechneme stručné připomenutí té které události a zamyšlení spojené s modlitbou.

V kapličkách bývaly sochy, ale nenechavci se postarali o to, aby jich část zmizela. Vidíme pouze fotografie původního uspořádání. Je to smutné, ale ta prázdná místa vyprovokují fantazii. Naše představivost nás přenese o dvě tisíciletí zpět a nám se zdá, že jsme účastní vlastního dění. Chtěli bychom probudit spící apoštoly, slyšíme křik „Ukřižuj, ukřižuj“, snažíme se nadlehčit těžký kříž, stojíme na Golgotě a sestupujeme ke hrobu. Zde křížová cesta končí. Až je nám to líto. Ale pak se ve svahu nad hrobem objeví několik křehkých bílých kvítků bledulek. Jako symbol pomyslného 26. zastavení – Vzkříšení. Zaplať Pán Bůh všem, kteří pro nás tento krásný zážitek připravili. *Mgr. Jaroslava Brožková*

„Bílý mučedník“ Imaginární interview s P. Antonínem Zgarbíkem, SJ

„Jsem tu na Velehradě už 40 let hrobníkem, ale ještě se mi nestalo, abych zahazoval vykopaný hrob bez nebožtíka“, říká nám zkormoucený sedmdesátník opíraje se o lopatu zasunutou do hromady zmrzlé hlíny. Takhle, carissime pater, pošlapali komunisté Vaše poslední přání z věznice ve Valdicích, být pochován na Velehradě mezi spolubratry jezuity.

To bylo postludium jejich zarputilé nenávisti vůči jezuitovi, a k tomu ještě tajemnému provinciálovi. Byla však živena jejich záští k Bohu, ke Kristu a k církvi. I po smrti jsem byl pro ně hrozným nebezpečím, jakoby cítili obvinění mlčenlivé většiny národa, že jsou moji vražedci. Nikdo to nahlas nevyřekl, ale zíralo to z pohledů, které jim vpalovaly Kainovo znamení. Už domluvený a povolený pohřeb z velehradské basiliky zhatili tím, že nevydali mou mrtvolu. Dobře věděli, jak se bleskově rozšířila po celé republice zpráva o mé smrti ve vězení. Měli dost špiclů a informátorů, kteří jim hlásili, kolik věřících, pro ně nepřítel komunismu, se chystá na můj pohřeb a jaká to bude manifestace proti režimu. Byly připraveny tři kapely, koláče napečeny a pro všechny bohaté obcerstvení. Navíc také pro všechny – Hostinu velikou připravil Člověk jeden – myslím tu, kterou jsem chtěl s vámi v tu chvíli prožívat – ale nebojte se! Náš Bůh má dost moci, aby k vám přišel jiným způsobem. Chtěl jsem všem lidem ukazovat nový život, skrze Boží lásku.

Dnes bych vás všechny chtěl obejmout a říci vám naposled: Bůh je láska! – Tak jsem to měl vytisknuto na primičním obrázku. – A tak jste našli na vratech basiliky na Velehradě oznámení: Pohřeb se dnes nekoná!

Uprostřed zasněženého hřbitova, nad vykopaným hrobem nás stálo asi 25 jezuitů, kteří jsme ranním autobusem přijeli z Brna doprovodit Vás na poslední cestě. Cítili jsme v zádech pohledy špiclů, jejich fotoaparátů i dalekohledů, ale věděli jsme, že už je to poslední zvůle, kterou si mohou vůči Vám dovolit. Překvapila Vás jejich zloba až za hrob?

Míval jsem podivnou jistotu, že se sem vrátím. Je to můj rodný kraj. Pán mě odtud povolal, abych ho následoval. Kousek přes kopec jsou skryty uprostřed chřibských lesů Jankovice, kde jsem se narodil a chodil do školy, ale i vyváděl pořádné klukoviny. Tam jsem okoušel, jak hořce chutná skýva sirotka, když tatínek za války padl na frontě. Já věděl, že se sem vrátím, že se tu setkám s už dávno zemřelou matkou Annou, už dávno zemřelou a bolestí zničenou nad mým osudem. Svého otce jsem nepoznal, má hrob v Sankt Pölten v Rakousku. Věděl jsem, že se setkám se svojí starší sestrou Marií a milovanou sestřičkou Boženkou, která se ráda a pilně se mnou učila, že můj hrob zúrodní tuhle požehnanou zem jako hrob pana faráře Cyrila Bati, který naši osiřelou rodinu pomáhal, jak jen mohl, a nakonec rozhodl, že navzdory údesné chudobě půjdu studovat do jezuitského gymnasia na Velehradě. – I když mě odváželi před několika měsíci z Popic od sestry znovu do valdické věznice a lidsky to vypadalo bezvýchodné, já věděl, že se tam vrátím.

A proč jste musel zpět do vězení? To jim nestačí-

Hrob P. Zgarbíka a jeho foto (malý rámeček)

lo pět odkroucených let, vaše ohrožené zdraví? Byl v tom plán na vaši likvidaci?

Už při prvních výsleších – a ty trvaly tak od sedmi do deseti hodin (v noci se estébáci střídali) – mi ten zlý (byli totiž dva: jeden uhlašený, poměrně inteligentní, druhý měl na starosti, aby mne zlomil, totiž fyzickou a duševní degradaci mé osobnosti, všechno za pomoci přímo ďábelské lstivosti a hrozného ponižování, urážek a bití. Ale já věděl, že Bůh je se mnou a že to všechno vidí) – řvali do tváře: „Jestli se nepřiznáš, vyjdeš odtud nohama napřed!“, v jejich estébáckém žargonu to znamenalo – mrtvý na nosítkách. Pak při udílení trestu, většinou samotky, se to až monotónně opakovalo. Moje maminka Anna nám, když jsem byl ještě malý kluk, říkala: „Pána Boha nikdo neošidí“

Ale samotka je jeden z nejtěžších kázeňských opatření ve věznici. Co jste jim tak často prováděl?

Při výsleších – a bylo jich habaděj – ze mně nedostali ani nevymlátili informace, jež by jiným uškodily. Proto jsem byl zařazen mezi „úhlavní nepřátele socialismu“ a ti měli právo jen na mimořádná kázeňská opatření, šikany od dozorců ale od kápů na pracovišti, zlomyslně vymyšlené malé i velké tresty a ovšem samotky – tedy týdenní pobyt v betonové kobce, kde se věžeň ani nemohl narovnat, s jednou dekou a odstupňovaným jídlem, to znamená hladem, krutým hladem, šířavým hladem. K tomu chlad, mráz pronikající až do morku kostí, a tma žaláře, bez jediné štěrbiny světla. Měl jsem už za sebou nacistický koncentrák v Terezíně, ale odtud jsem se vrátil jen strašně vyhublý, brzo jsem se dostal do kondice – a při zatýkání v Brně během Bartolomějské noci z 13. na 14. dubna 1950 jsem byl zdravý jako ryba.

Kvůli silným záchvatům astmatu konečně komunisté vyhověli žádostem Vaší sestry Boženy a přerušili Vám výkon trestu. Kdy jste vlastně dostal astma?

V říjnu 1960 bylo velmi sychravo. Na vězeňských celách jsme se klepali zimou. V chatrném

vězeňském munduru, špinavém a propoceneném, jsme byli všichni snadnou kořistí chřipkové epidemie. Když jsem ji dostal já, došla ve věznici zásoba léků a tak všichni zbývajících nebyli nijak léčeni. Leckteří se z ní po týdnu dostali, u mne se však vyvinul těžký zápal plic. Opět léčení bylo spíše symbolické a tak po nějakém týdnu jsem dostal první astmatické záchvaty, při nichž jsem se téměř dusil.

Když mě sestra Božena mohla poprvé navštívit v žaláři, zhrozila se nade mnou. Téměř jsem nemohl mluvit a popadal jsem dech. Při podávání ruky mi zkoušela tep a bylo jí jasné, že mám horečku. Zhrozila se, že mě s takovou těžkou nemocí nechají chodit a pracovat. Po návratu domů psala žádosti na všechny strany, pak i osobně si zajela do Ostravy, na krajský soud, do Prahy na ministerstvo spravedlnosti, a podala žádost o mé propuštění i prezidentu republiky. Nikdy nedostala odpověď. Až mé neustávající záchvaty přiměly vedení věznice přeložit mě z těžkého žaláře na Mírov, kde vládli mírnější vězeňský režim. Avšak ani tam se mé astma nelepšilo. Obavy, že bych jim zemřel ve vězení, že by ze mě udělali mučedníka, je asi přiměly, že mi udělili přerušení trestu a já se mohl odebrat k sestře Boženě do Popic, na Jižní Moravě. Její manžel tam byl předsedou JZD a to snad také zvažilo při jejich rozhodování.

Jak to, že Vás, carissime pater, tak brzo odveklí zpátky do žaláře?

Díky klidu domácnosti sestry Boženy, její neuvěřitelné péči a také lékům, které sehnala z Rakouska, se můj zdravotní stav zlepšil. Měl jsem stále záchvaty astmatu, ale byly stále řidší a mohl jsem docela dobře dýchat i chodit do zahrady a do kostela – i tam jsem byl sledován špicly. Z věznice neustále chodily dotazy na okresního lékaře v Hustopečích, jak jsem na tom zdravotně. Cítil se pod dohledem StB a ohrožen a snad proto na dotaz v listopadu napsal diagnózu: „Nemoc je sice nevyléčitelná, ale není bezprostředně životu nebezpečná“. To rozhodlo. Do týdne mě odveklí zpět do věznice. Přejít z domácího vyhřátého prostředí do studených cel věznice na Mírově pak dokonal jejich likvidační práci. Stačil měsíc a půl po stoupajících astmatických záchvatech jsem se pak udusil 22. ledna 1965. Tak jsem zemřel v žaláři – ve Valdicích u Jičína. Po mé smrti setra Božena poslala tomu lékaři MUDr. Grossmanovi mé parte s ručně připsanou jeho diagnózou: Nemoc je nevyléčitelná, ale není bezprostředně nebezpečná životu! Za rámeček si ji asi nedal.

Váš prorocký výrok na studentských exerciciích v srpnu 1946 – já byl tehdy sextán – rozhodl mě řeholní povolání. V kapli exercičního domu na Stojanově zazněla vaše slova: „Moji drazí, brzo nadejde doba, kdy bude církev krutě pronásledována, ale vždycky se najdou blázni pro Krista, kteří ho navzdory všemu budou následovat!“ V té chvíli jsem se rozhodl: „Já budu tím bláznem!“ – Odkud takové jasné poznání a vnitřní klid tváří v tvář dramatické budoucnosti?

To vše je ovocem poslušnosti, i když se vám to nezdá. Dobrý jezuita už od prvních exercicií

hledá a snaží se dokonale plnit Boží vůli. Nezapomíná na Velkého Režiséra, kterému se nevymknou z ruky ani ty nejzapeklitější situace. Prostě je řídí mocí své lásky a milosrdenství ke konečnému cíli a tím je Boží sláva. Já ji zakoušel během dramatických zvratů svého řeholního života. Po noviciátu na Velehradě jsem byl poslán na studium filozofie do Lublinu v Polsku, pak zpátky na Velehrad, abych dělal studentům prefekta. Na teologii jsem byl poslán do Maastrichtu v Holandsku ale po roce, když už byla světová válka na spadnutí, nás provinciál povolal zpět. Zbývajících tři roky teologie na Hostýně. 5. července 1940 byla brněnská katedrála svědkem mého kněžského svěcení. Do slavné primice v rodných Jankovicích zaléhaly hrůzy 2. světové války, hrozba koncentráků, výslechů na Gestapu, hrůzy Heidrichovy se stovkami poprav a dalších slasti nacistických okupantů. V ústraní mariánské svatyně na Svatém Hostýně, kde jsem pomáhal novicmistovi ve formaci mladých řeholníků, dokud je neodvedli na práci do Reichu byl poměrný klid. V roce 1944, kdy už visela ve vzduchu porážka Hitlerovského Německa jsem byl jmenován superiorem u sv. Ignáce v Praze. Navzdory tomu jsem byl spolu s našimi studenty teologie zatčen a odsouzen do koncentráku v Terezíně. 11 měsíců stačilo, že jsem se už díval smrti do očí, než Boží prozřetelnost mě potřebovala ještě pro další díla. V roce 1945 jsem měl dokonce veřejný proslov před Palladiem země české na Staroměstském náměstí v Praze. Opět jsem byl poslán na Velehrad, kde jsem dělal jak rektora koleje tak novicmistra (1947-1948).

A právě tam jsem se s vámi, carissime pater, setkal po druhé. Na počátku července jsem u vás dělal „examen“ pro přijetí do Tovaryšstva. Ostatní tři examinátoři se zaměřovali více na apoštolské možnosti a cíle. Vy jste mě spíše odrazoval. Vrylo se mi do paměti vaše varování: „Uvědomte si, že komunisté budou pronásledovat církev (bylo to ani ne půl roku po komunistickém státním převratu) a jezuité budou první na odstřel!“ – Jako při stolním tenisu jsem Vám tenhle míček bravurně vrátil: „S tím počítám“. Tehdy Vám přeletěl přes rty lehký úsměv. Viděl jste už tehdy, co mně čeká?

Neviděl, jen tušil. A ten lehký úsměv. Ten vyznívala vzpomínka na můj noviciát. Po několika konferencích P. magistra o jezuitských mučednících v Japonsku a zvláště o té misijní výpravě 30 noviců a scholastiků pod vedením P. Azeveda, kteří byli 15. 7. 1570 u Kanárských ostrovů francouzskými hugenoty korzáry přepadeni, umučeni a naházeni do moře. To jsem v těch dnech byl tak nadšen, že jsem div nenastavoval hruď mečům a kopím pomyslných katů. Pak jsem dostal pořádnou chřipku a upadl do takové neútechy, že jsem div neodešel z noviciátu. Tahle vzpomínka rámovala Vaše slova: S tím počítám. – I když jsem měl za sebou 11 krutých měsíců v koncentráku v Terezínské pevnosti, kožil jsem se nadějí, že „naši lidé nejsou schopni takových krutostí a nelidskostí. Už v Želivě, kde proměnili premonstrátský klášter na koncentrák pro představené se zvláště tuhým režimem, jsem viděl i zakoušel na sobě, že naši lidé – tedy Češi – jsou schopni stejných krutostí jako Němci, ne-li horších.

Po zrušení lágru v Želivi v roce 1956 nás pře-

sunuli do Králík. Komunisté vytvořili z mariánského poutního místa koncentrák pro řeholníky, kteří museli pracovat jako dřevorubci, dělníci v kamenolomech, orat na polích a s primitivní mi nástroji – motyky, vidle, lopaty, krompáče – obdělávat půdu zanedbaného statku. Do tohoto mozolnatého, mnohým potem a námahou zalévaného farmářského poklidu vpadla zrada.

Máte na mysli Vančuru?

Trnu nad tím, když se mi vynořuje úzkost, jak si to ten nešťastník odpoví před Pánem, jak ho strašně bude tížit, že zradil důvěru a byl ochoten pro hrst výhod od komunistického režimu uvrhnout do vězení desítky spolubratrů, ponořit je do takového moře utrpení, strádání a ponižování.

My v Brně jsme se o tom jen útržkovitě dovídali až po ostravském soudu, který vám vyměřil 16 let žaláře. Z mlh a dusné atmosféry podzimní 1960 se vynořovaly obrysy těch škod, které Vančura napáchal. Znal jste Vančuru z Prahy od sv. Ignáce, kde byl ministrantem, a pak i jako novice na Velehradě. Tušíte, že může tak hluboko mravně klesnout?

On sám byl vězněn v nejtvrdějším komunistickém žaláři v tereziánské pevnosti Leopoldov na Slovensku, kde byli vězněni biskupové, provinciálové, opati, profesori teologie a vůbec „špičky“ katolické církve. Jako tvrdě vybojované řeholní povolání proti vůli rodičů ateistů a komunistů Vančuru mnozí obdivovali. Svou inteligencí, hovorností a hereckým nadáním dokázal pozvedat náladu leckterým smutným, či malomyslným spoluvězňům. Asi po roce mu ohlásili, že bude propuštěn na svobodu. Jak český jezuitský provinciál P. Šilhan, tak slovenský P. Srna toho chtěli využít, aby přinesl jejich směrnice a pověření jezuitům „v terénu“. Provedl všechno podle jejich pokynů, ale také to udal StB a krátce nato byli všichni zatčeni a odsouzeni v loutkovém procesu v Ostravě. Nepadaly sice tresty jako v padesátých letech, kdy P. provinciál Šilhan dostal 25 let těžkého žaláře a ostatní jen o něco méně. Sazby, rozhodnuté předem komunistickou stranou, byly od 16 do 8 let žaláře za velezradu – tak ve své zločinné hantýrce kvalifikovali snahu žít řeholním životem i v rozptýlení.

Po těch dvou osobních setkáních mi Pán nedal se s vámi setkat, ba ani při poslední cestě ke hrobu. Když jsem přišel do noviciátu na Velehradě, Vy jste už byl rektorem v Brně. Když nás všechny zatkl a odvekl do koncentráku v Bohosudově, Vás přísně hlídali v Želivi, a pak na Králíkách; když jsem už pracoval v Brně jako pomocný dělník, Vy jste putoval z věznic do věznic: Ostrava, Valdice, Mírov. A nakonec ani na velehradském hřbitově jsme se nemohli setkat. Marně jsem v tom hledal nějaký záměr.

A přesto je v tom božská ruka Velkého Režiséra dějin a lidských osudů. Tím více jsme se setkávali v Kristu, ve vzájemných modlitbách a při každé mši svaté. Nebeskou poštou jsme měli necensurovaný styk v každé bolesti, diskriminaci, a ponižování. Právě tehdy se naplňovalo to, oč jsme prosili Pána v exerciciích, „abychom byli chudí s chudým Kristem...tupení s Kristem, potupení ... bychom byli považováni za pošelce a blázny pro Krista, protože on byl jako první za takového považován. Ještě bych trochu aktualizoval: aby nám bylo spíláno do velezrádců, válečných štváčů, špiónů Vatikánu, zaprodanců

amerického imperialismu, atd. A pak se nesmí zapomenout na vnuknutí Ducha svatého, které uskutečnili a rozšířili naši kněží v komunistických věznicích v padesátých letech.

V 21 hodin večer se modlit jeden za druhého, věznění za ty venku a naopak a kněží pak posílali všem požehnání. Když P. Feřt z české sekce a P. Polcín ze slovenské dostali o tom zprávu, přednesli ten návrh vedení rozhlasu. Idea byla okamžitě přijata a provedena. Bylo pro nás ve věznicích ale i u propuštěných na svobodu náramně útěšné, když tuhle praxi převzal i Vatikánský rozhlas. Začínal pak ve 20.45 hodin růžencem a v 21 hodin kněz uděloval se všemi uvězněnými a umlčenými spolubratry na všech vlnách rozhlasu požehnání. Na tu chvíli jsem se obzvláště těšil a připravoval. Vždyť mým hlavním posláním v Tovaryšstvu bylo kázání, hlásání evangelia, nyní jsem mohl jenom žehnat. Ano, i dnes jsem připraven žehnat každému nebeskou cestou.

Te Deum zpívané několika tisícovým zástupem při vašem pohřbu v Jankovicích bylo pro nás znamením časů, poselstvím, že Pán začal oslavovat svého věrného služebníka.

Malicherná až směšná snaha církevních tajemníků oklestit můj pohřeb na prosté uložení do hrobu se stala bumerangem. Původně byl můj pohřeb stanoven a řádně povolen na 26. ledna 1965 na Velehradě. Pak se lekli ohlasu té zprávy a množství lidí, kteří se rozjeli na můj pohřeb. Pohřební služba nesměla vydat rakev a rekviem muselo být odvoláno. Až 29. ledna brzo ráno se moji příbuzní díky dobrým železničářům dověděli, že moje rakev je ve vagónu ve Starém Městě a že bude autem dovezena do Jankovic a že komunisté vydali příkaz, že se pohřeb musí konat 29. ledna 1965 v 10.30 hod., bez promluvy. Promluva nad mou rakví ale nakonec stejně byla. Byl povolen pouze jeden kněz, bez pluviálu, jen se štolou, bez ministrantů, bez svěcené vody, kadidla a svíček, bez kapely, bez zpěvu žalmů, bez kříže v čele průvodu.

Za několik hodin se zpráva rozléla po okolních vesnicích a městech a kdo jen mohl, tak došel nebo dojel. Ač byl pátek, pracovní den, shromáždilo se přes tisíc mužů, nepočítaje ženy a děti. Sotva se hnul průvod od kostela ke hřbitovu, celý zástup spontánně – nikým to nebylo organizováno a domlouváno – zanotil „Bože chválime Tebe“ a během čtyř slok zpěv silil a silil, že to bylo slyšet – jak dosvědčovali místní – až na Velehrad. Smutek, strach, malomyslnost, beznaděj zmizely, povstávala plnokrevná hrdost, vědomí, že jsou svědkem na pohřbu mučedníka, bílého mučedníka, který se narodil v jejich vesnici, v této zemi, na Moravě. Už jsem jim nemohl žehnat jako při primici, ale za to jsem v nich každým krokem, kdy se má rakev blížila ke hrobu, zažíhal opojnou jistotu, kterou jsem dosvědčoval svým životem i smrtí. Zvěstoval jsem jim: „co oko nevidělo, co ucho neslyšelo a nač člověk nikdy nepomyslí, to Bůh připravil těm, kteří ho milují“ (1 Kor 2, 9).

P. Josef Koláček, SJ
Rádio Vatikán

Hospic sv. Jana N. Neumanna pořádá v sobotu 15. 5. 2010

1. ročník benefiční akce

PRACHATICKÁ HOSPICOVÁ DESÍTKA

běžecský závod na 10 km pro všechny milovníky i odpůrce běhu.

Součástí akce jsou soutěže a hry pro děti i dospělé a všechny „neběžce“ konané v hospicovém parku.

Pořadatel: Hospic sv. Jana N. Neumanna, Neumannova 144, 383 01 Prachatice

Datum konání: sobota 15. 5. 2010,

Start běžecského závodu: 10.00 hod.

Přihlášky: v sobotu 15. 5. 2010 od 8.30-9.30 hod. v kanceláři závodu (Vzdělávací centrum při Hospici sv. Jana N. Neumanna)

Startovné: 100,- Kč (případný výtěžek bude použit ve prospěch nevyléčitelně nemocných pacientů hospice)

Občerstvení: v cíli závodu (po doběhu) točená hospicová desítka, pro zvlášť unavené možná i hospicový ležák.

Ceny: dobrý pocit a snad i něco navíc...

Trať: start z nedalekého parkoviště, obrátka na 5. km, povrch asfalt a panel

Závodí se v kategoriích:

Muži: A do 39 let; B 40-49 let; C 50-59 let; D 60-69 let; E 70 a starší.

Ženy: F do 34 let; G 35-44 let; H 45 let a starší.

Informace: Patrik Coufal, 388 311 726,

733 755 821, ekonom@hospicpt.cz,

www.hospicpt.cz

**NEVÍTE JAK NÁM POMOCI?
POMOZTE NÁM BĚHEM!**

Svěcení základního kamene Domova Matky Vojtěchy v Prachaticích

Ve čtvrtek 18. 3. 2010 se v hospici konala slavnostní bohoslužba. Otec biskup Pavel Posád totiž žehnal základní kámen Domova Matky Vojtěchy pro lidi trpící Alzheimerovou chorobou. V hospicové kapli Jana Pavla II. sloužil mši sv. otec biskup Pavel Posád, koncelebrovali další čtyři kněží. Přítomen byl i prachatický starosta a poslanec PS PČR ing. Jan Bauer a generální představená Kongregace sester boromejek MM Bohuslava Kubačáková, SCB. Otec biskup pak požehnal také staveniště Domova a v milé atmosféře klášterního pohoštění strávil dlouhý čas se sestrami a dalšími hosty.

Domov Matky Vojtěchy je určen pro lidi s Alzheimerovou chorobou a ostatními typy demencí v pokročilých stádiích, kteří mají sníženou soběstačnost z důvodu těchto onemocnění, jejichž situace vyžaduje pravidelnou sociální a zdravotní péči. Režim v tomto zařízení při poskytování sociálních služeb je přizpůsoben specifickým potřebám těchto osob.

Dokončení stavby a zahájení provozu je plánováno na jaro/léto 2011.

Celkový rozpočet výstavby s vybavením činí 40 mil. Kč. Dotace z prostředků EU činí 35 mil. Kč. Vlastní podíly, které musíme získat činí 5 mil. Kč. Jako občanské sdružení - nestátní neziskové zařízení - na ně bez pomoci lidí dobré vůle nedosáhneme. Prosíme, pomozte nám, abychom mohli co nejdříve začít sloužit potřebným čekajícím postiženým.

**Pomoci nám můžete na č. účtu:
171 157 619/0600, var. symbol: 2011**

Doprovodné akce: Součástí akce jsou soutěže a hry v parku, který se nachází v areálu Hospice sv. Jana N. Neumanna. Za mírný poplatek zde mohou děti a všichni soutěživí dospělí vyzkoušet ryze „nehospicové“ hry (víčka v hnízdech, garážová vrata aj.) organizované našimi dobrovolníky.

O pořadateli: Hospic sv. Jana N. Neumanna je nestátní zdravotnické zařízení poskytující paliativní hospicovou péči nevyléčitelně nemocným pacientům. Cílem pracovníků hospice je dosažení co nejlepší možné kvality života pacientů a jejich rodin. Všem našim pacientům garantujeme, že nebudou trpět nesnesitelnou bolestí, za každých okolností zůstane zachována jejich lidská důstojnost a v posledních chvílích nezůstanou osamoceni. Snažíme se, aby naši pacienti mohli co nejlépe a neaktivněji prožít posledních chvíli, pokud možno se svými blízkými.

Přijďte v sobotu 15. 5. 2010 v době od 10.00 do 12.00 hod. s celou rodinou – zaběhat si, zasoutěžit nebo „jenom“ na hospicovou desítku... Těšíme se na vás!

25. výročí zasvěcení řeholnímu životu sestry Victimy

Ve čtvrtek 18. 3. 2010 proběhla v Hospici sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích milá slavnost. Sestřička Victimka si připomněla 25 let od prvních slibů, kdy se zasvětila Bohu. Za přítomnosti otce biskupa Pavla Posáda za ni obnovila slib jedna ze sester, která o ni s láskou pečuje v její těžké nemoci.

Na konci mše sv. byl posvěcen základní kámen nově vznikajícího Domova Matky Vojtěchy, pro lidi trpící Alzheimerovou chorobou. Po mši sv. se všechny přítomné sestry shromáždily u lůžka oslavenkyně a společně jí zazpívaly za doprovodu kytary. Bylo to až dojemné, vidět sestřičku trpící, ale přitom radostnou. Z jejích očí vyzařovala úplná odevzdanost Bohu. Kéž bychom i my dokázali snášet naše obyčejná trápení a bolesti s takovou pokorou a trpělivostí jako ona.

L. Šrámková, Prachatice

Pochod pro život 2010

Dne 20. března 2010 se v Praze konal již X. ročník Pochodu pro život v Praze, pořádaný Hnutím pro život. Jeho cílem je upozornit na skutečnost, že v České republice je ročně usmrceno umělým potratem asi 25 000 dětí (což je denně cca 70 případů). Hesla na transparentech jako: „Jsem člověkem od početí“, „Národ, který zabíjí své děti nemá budoucnost“, „Gynekologové, nebudte nájemnými vrahy!“, „Pomoc ženám v tísní“ aj. vyjadřují úsilí vyburcovat všechny lidi dobré vůle z lhostejnosti.

Vlastní Pochod byl zahájen mší svatou v dominikánském kostele sv. Jiljí, kterou sloužil salcburský světitel biskup Mons. dr. Andreas Laun, spolu s řeckokatolickým exarchou Mons. ThDr. RNDr. Ladislavem Hučkem a řadou kněží. Z českobudějovické diecéze tu byli se svými farníky P. Ing. Viktor Frýdl, P. Karel Hampl a P. Ing. František Juchelka, ThD, organizátor Jihočeského autobusu. Po mši svaté pak vyšel průvod od kostela Husovou ulicí po trase Staroměstské náměstí – Celetná – Příkopy – na Václavské náměstí k pomníku sv. Václava. V čele průvodu kráčet usměvavý biskup Andreas Laun, u nás známý jako autor řady spisů z oboru morální teologie a jako nesmlouvavý kritik duchovní krize Evropy. Průvod tvořili lidé všech kategorií, od nejmenších dětí až po starce o francouzských holích, rovnoměrně dle všech věkových kategorií i stavu, laici, kněží i řeholníci. Síla pochodu spočívala v modlitbách a v symbolice bílých křížů, které účastníci nesli, a odlišovali se jimi od okolních davů, převážně zahraničních turistů. Typy germánské, románské, slovanské i asijské lidské rasy možno spatřit v historickém centru Prahy spíše než stálé obyvatelé. Tito návštěvníci s velkým úžasem a zájmem sledovali tento prázdný jev, zástup cca 1 500-2 000 lidí s bílými kříži pomalu procházející konzumním jarmarkem na přeplněném Staroměstském náměstí. A jak to u lidí bývá, někteří reagovali s neutrálním

ním údivem, jiní s dokumentaristickým zájmem o překot fotografovali a natáčeli, mnozí reagovali s posměchem, ale někteří také s pokorou i dojetím, což bylo patrné zejména u ženské části davu turistů. Pochod byl zakončen u pomníku sv. Václava, kde byl přečten dopis kardinála Miloslava Vlka. Účastníci pak zazpívali svatováclavský chorál a českou hymnu. Na závěr jim biskup Laun požehnal.

Na schodišti Národního muzea bylo asi deset osob, z nichž jedna vykřikovala do megafonu: „Svobodná volba!“, „Feudalismus už skončil!“, „Táhněte pryč, nikdo vás tu nechce!“ a „Patříte na smetiště dějin!“. Jinak vše proběhlo spořádaně a v naprostém klidu.

To, že se postmoderní společnost dívá na věřící, a zvláště na katolickou církev, jako na prvek, kterého by bylo nejlépe se zbavit, je zřejmé. Nepsané heslo hlásá: „Člověče, dělej si co chceš, nenech se ničím omezovat (pokud ovšem nebudeš

říkat to, co se nám nehodí)“. A nedává to v tomto konkrétním případě najevo jenom hrstka křiklounů, ale např. i veřejnoprávní Česká televize, s níž máme již několikaleté zkušenosti. Při prvním Pochodu v roce 2001 (který vedl arcibiskup Otčenášek) ukázala názorně praktiky mediální manipulace, když vybrala několik okrajových jevů a ty pak na obrazovce reprezentovaly celou akci. Podhodnocování počtu účastníků, čtyř až pětinašobné, pak předvedla opakovaně takřka při všech dalších pochodech, pokud událost úplně neignorovala, jako tomu je v poslední době.

Mnozí katolíci si již uvědomili, že evangelium je třeba hlásat všemi vhodnými způsoby, i s použitím nejmodernější techniky a internetu. Opravdové svobodě projevu a předávání pravdivých informací pak dnes může hodně napomoci zřizování webových stránek nebo blogů. Vyzývá k tomu i papež Benedikt XVI.

Text a foto: Jiří Černý

LETNÍ TÁBORY RODIN

Kde: na Pavlátově louce u Nového Města nad Metují

Kdy: 7.-14. 8. a 14.-21. 8. 2010

Ubytování v šestilůžkových chatkách a ve zděném domku.

Strava 4x denně.

Cena: dospělý 2100,- Kč (nečlen 2300,- Kč), děti malá porce 1700,- Kč (nečlen 1800,- Kč), děti velká porce 1900,- Kč (nečlen 2100,- Kč), malé děti, které se nestraší 400,- Kč (nečlen 600,- Kč).

Program: chystáme soutěže, olympiádu, noční hru, táboráky, výlet, besedy o zajímavých tématech...

Dopolední součástí tábora jsou Kurzy pro manžele a rodiče (přednášky, diskuse a poradenství psychologa k problematice manželství a rodiny), souběžně probíhá program pro děti od 3 let.

I. turnusu se zúčastní psycholog pro dospívající mládež.

Chceme, aby si s námi užili rodiče i děti!

Dále prosíme o pomoc při hledání pomocníků k dětem, kteří budou zajišťovat dopolední program a pomáhat při odpoledních a večerních akcích. Nabízíme jim pobyt a stravu zdarma.

*Bližší podrobnosti a přihlášky na adrese
YMCA-Živá rodina, Na Poříčí 12,
110 00 Praha 1, tel. 224 872 421,
zr@ymca.cz, www.ymca.cz*

Pavlátova louka u Nového Města nad Metují

Pěší pouť pro mladé muže Pošumavím

Bohoslovci Arcibiskupského semináře v Praze pořádají v létě 2010 pěší pouť pro mladé muže od 15 do 20 let.

Poutě budou doprovázet sami bohoslovci a na různých místech bude k dispozici kněz.

Maximální počet účastníků je 30. Není to pro lenochy, ale každý zdravý mladý muž tuto trasu ujde.

Půjde se Pošumavím po zelených a červených turistických značkách!

Termín konání je od úterý 3. 8 do neděle 8. 8. 2010.

*Více informací a přihlášky na
www.tammim.spolco.cz*

*Kdo se přihlásí do 15. května
dostane 15% slevu!*

Těšíme se na Tebe.

VÍTĚZSTVÍ JE JISTÉ!

Když se postní putování k velikonočním svátkům chýlilo ke konci, naše myšlenky se stále více upínaly k Ježíšovu utrpení, které z lásky k nám dobrovolně přijal. Každý pátek a neděli se u nás v Pacově přede mši svatou lidé z farnosti scházeli k pobožnosti, aby prožívali s Ježíšem jeho křížovou cestu. S naším panem farářem P. Tomášem se setkáváme na pobožnostech v rodinách každé sudé úterý a také jsme se modlili křížovou cestu.

Stalo se již tradicí, že děti z náboženství připravují pobožnost křížové cesty i pro ostatní děti, které se účastní i děti z naší školky. Letos jsme tuto pobožnost měli ve čtvrtek 18. března od 14 hodin. Celou křížovou cestu se modlili děti samy. Připomínaly si, kolik těžkých chvil Ježíš pro nás prožil a vydržel. U vybraných zastavení rozsvěcovaly svíčky a pokládaly kameny na znamení, že s nimi chtějí odložit vše, co je tíží a brání jim v cestě za Ježíšem.

K opravdovosti života s Kristem by měla přispět i víkendová setkání na faře v Nové Cerekvi a duchovní obnovy. Letos jsme přijali pozvání a zúčastnili jsme se víkendového pobytu dětí v Mladé Vožici dne 27. března s názvem „*A jak jel, prostírali mu své pláště na cestu*“. Tento pobyt byl spojen se mší svatou, prací s biblí, výtvarnými dílnami, hrami a soutěží i dramatickým pásmem z Lukášova evangelia o slavném vjezdu Ježíše do Jeruzaléma.

Na Květnou neděli 28. března připravil náš pan vikář P. Jaromír Stehlik pěší pouť z Pelhřimova na Křemešník, která byla zakončena pobožností křížové cesty u jednotlivých zastavení venku na Křemešníku. Pak byla v kostele pobožnost k Roku kněží. Tyto pobožnosti k Roku kněží, spojené s pěšími poutěmi, se budou konat zase každý měsíc až do konce vyhlášeného roku.

Na naše nejvýznamnější svátky Velikonoce jsme se v naší CMŠ a SVC připravovali malováním velikonočních vajíček, která nám také mohla připomínat uzavřený hrob, ve kterém je přesto ukryt život. Malovali jsme velikonoční zajíčky, kuřátka i další velikonoční dekorace, také velikonoční pohledy, které jsme si objednali z Paapežského misijního díla a které jsme na Hod Boží velikonoční po mši svaté nabízeli spolu s dalšími velikonočními výrobky a dobrotami za dobrovolný příspěvek na chudé děti. Vše bylo pozhánáno naším panem farářem P. Tomášem.

Na pondělí 22. března jsme měli naplánovanou větší akci, na které jsme kromě výroby velikonočních dekorací pletli také pomlázky. Pozvali jsme pana Majřicha, který je na pletení pomlázek specialistou a chodí k nám každým rokem dětem plést pomlázky. S velikonočním programem jsme také navštívili 31. března babičky a dědečky v DD Pacov, 1. dubna v DD Proseč a na Bílou sobotu obyvatele ÚSP Těchobuz. O velikonočním pondělí jsme uskutečnili s P. Tomášem pro děti, ale i dospělé velikonoční vycházku, při které jsme plnili různé úkoly, týkající se Velikonoce, a také pomáhali zajíčkovi a slepičce hledat velikonoční vajíčka.

V rámci našeho dlouhodobého projektu „Aby malé bylo velké“ seznamujeme děti s prvními jarními „zázraky“, kdy život znovu začíná ukazovat svou sílu. Pozorujeme pupeny na větvích stromů, první jarní květiny a jejich cibulky,

ve kterých jsou ukryty všechny barvy a tvary budoucí rostliny. Vyprávíme si o cibulce, která celou zimu podřimovala pod zemí a s prvním jarním teplem a sluníčkem chtěla vidět světlo a chtěla růst. Podobně seznamujeme děti s příběhem poupátek na větvičkách, která uvnitř chrání malé zelené lístky. Známe si, jak pupeny pukají, jak z nich vyrůstají nové lístky a jak z cibulek vyrůstají nové květiny. Celý příchod jara doprovázíme hrou na dětské hudební nástrojky. Děti si větvičky a květiny znázorňují na zeleném a hnědém kruhovém šátku pomocí stužek, barevných šátků a vhodného dekorativního materiálu. Při zapálené svíci děkujeme Bohu za zářáky nového života, za jaro, kdy všechno znovu ožívá a kdy je vidět, jak hodně má Bůh rád život. Nový život chce dát i nám, proto za nás zemřel a vstal z mrtvých. Tento projekt uplatňujeme jako zpětní i jedenkrát týdně na faře, kam docházejí i zdravotně postižení a klienti z ÚSP Těchobuz. Letos naše škola objednala na 20.-25. dubna ozdravný zahraniční pobytový zájezd do Vatikánu. Jako duchovní doprovod s námi pojedou P. Jaroslav Karas z Mladé Vožice, kterému

bude pomáhat i paní katecheta Ing. Jana Kášková, v jejíž hlavě se tento nápad zrodil. Jana totiž chtěla tento zájezd uskutečnit již loni, ale její plány překazila autohavárie, kterou, ačkoliv nezavinila, osklivě odnesla. A to, že dnes může aspoň chodit a není na vozíku, jak se předpokládalo, je prý zázrak. Proto by chtěla, na poděkování Bohu, do Vatikánu jet. Tento nápad nás všechny nadchnul, zvláště tamější farníky, kteří tvoří i většinu účastníků.

Všichni se těšíme, že na tomto duchovním pobytu načerpáme nové síly a že se setkáme se Svatým otcem, jehož návštěvu máme příslibenou. A zejména se těšíme na Velikonoce, kdy láska zvítězí nad nenávistí, přátelství nad zradou, život nad smrtí. Kéž bychom vždy žili v důvěře, že na všechny naše krize nejsme sami, že se vždy můžeme opřít o Ježíše a říci si: „Vítězství je jisté.“

Přejeme všem slovy Matky Terezy: „*At' láska a pokoj vzkříšeného Ježíše je vždy s vámi a mezi vámi.*“

Za CMŠ A SVC Pacov Marie Simandlová

Pozvání na setkání manželů KÁNA

Udělat si čas jeden na druhého, znovu objevit a prohloubit lásku a jednotu manželství, podělit se s ostatními manžely o své radosti, těžkosti i otázky. Nejen to nabízí týdenní setkání pro manželské páry, které se bude konat letos již po osmnácté **v Tuchoměřicích u Prahy od 24. do 31. července 2010.**

Tohoto setkání se mohou zúčastnit celé rodiny i s dětmi. Děti mají svůj vlastní program, který je přiměřený jejich věku a osobním potřebám. **Blíží informace** i přihlášku je možné získat na www.chemin-neuf.cz nebo na telefonním čísle 220 199 441-2.

Setkání se koná pod záštitou katolické komunity Chemin Neuf, která má zároveň povolání k ekumenismu.

Setkání je proto otevřeno pro rodiny ze všech křesťanských církví.

DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE

Vltava dostala své požehnání

Červená nad Vltavou – Pout' spolu s „provodní“ mši svatou se konala v neděli 11. dubna v 15 hodin v kostele sv. Bartoloměje v Červené nad Vltavou u Vůsí. Nápis na tabuli Klubu českých turistů označuje objekt jako muzeální kostel sv. Bartoloměje, románský, z 12. století, který byl přemístěn nad zátopovou čáru orlické nádrže.

Mši sv. sloužil P. Jakub Berka, premonstrát z milevského kláštera. Sešlo se nás tu okolo padesáti poutníků. Přivítal nás krásně vyzdobený kostel, plný květin. Sílu místa umocnilo venku probouzející se jaro. Děti i nemluvnata, mladí lidé i ti, které již sužují neduhy stáří, všichni se shromáždili k slavnostní mši svaté. Za zvuku varhan a zpěvu věřících se společně dodržela krásná tradice, kdy v tento čas se každoročně otevírala řeka. P. Berka vzpomněl na všechny plavce, pro které bývala kdysi řeka obživou i nebezpečným povoláním. Po ukončení obřadu jsme všichni sešli dolů k Vltavě, kde po společné modlitbě P. Berka řekl, i všem, kteří po ní poplují, požehnal. Je to krásné místo, z vody vyčnívají skály, voda tiše plyne a člověka nutí k zamyšlení a ke vzpomínání. Vždyť každý z nás pluje životem.

Zhruba tisíc let se po Vltavě plavily vory. Tisíc let! Kolik se tu vystřídalo plavců, kolik se událo příhod, kolika lidských osudů byly svědky břehy řeky. Řeky mnohdy záluďné a nebezpečné, přece ode všech, kdo s ní spojili svůj život, tak milované. Generace po generaci si předávala fortel práce se dřevem, dovednost vázání vorů, poznatky a zkušenosti, jak zvládnout všechna nebezpečná místa. Jedním z nich byly právě Červenské proudy. Plavci minulých století, dříve než vpluli do nejobávanějších peřejí v této části Vltavy, chodili se do kostela sv. Bartoloměje pomodlit za zdar plavby.

Před zatopením orlické nádrže stával kostelík o 110 metrů dál a o třicet metrů níže. Tato historická památka byla přenesena a znovu postavena, kostel i zvlášť stojící barokní zvonice, celé obehnané hradbou, jak bývalo původně. Tento půvabný kostelík patří k nejstarším na tomto úseku Vltavy. V literatuře se uvádí jako románský, patří však ještě k předrománskému slohu otonskému. Krátce před rokem 1190 jej dala postavit paní Zdislava, matka rytíře Jiřího z Milevska, a jeho tvůrce pocházel pravděpodobně z řezenské stavební huti. Zvlášť cenný je presbytář s klenbou v podobě dvou širokých obloukových pásů, které se příčně protínají. Tento architektonický prvek otonského slohu je jediný, jaký se v českých zemích zachoval. V kostele jsou zrestaurovány gotické nástěnné malby ze 13. století. Vyobrazují světce Mikuláše a Kryštofa, patrony rybářů a plavců.

Ruffa ecclesia – Červený kostel – tak se toto místo označuje poprvé ve zmiňovaném roce 1190. Proč se mu říkalo Červený, je několik výkladů. Prý podle načervenalé barvy kamene, z něhož byl kostel vystaven, či podle potoka Červený, jak se prvotně jmenoval Hrejkovický potok. Třetí výklad vychází ze zasvěcení chrámu sv. Bartoloměji, církevnímu mučedníkovi. Protože o svátých mučednících se po dlouhá staletí užívala při bohoslužbách obřadní roucha červené barvy, lze z toho usuzovat i na jméno kostela. Také vlastní obec se dlouho jmenovala Červený, změna

na ženský rod se poprvé uvádí až v roce 1790.

Prý tu občas bývá svatba nebo křtiny. Nedivím se. Toto místo má pohnutou historii a kostelík je nenásilně zasazen do krajiny, jako by zde stával od nepaměti a citlivou lidskou duši vybízí k rozjímání. Jsem moc ráda, že jsem se provodní mše svaté na tomto místě mohla zúčastnit.

Poznámka: Historické informace čerpané z knihy Jana Čáky Zmizelá Vltava

Alena Růžicková, Farní charita Milevsko

UMĚT ČESKY

Pro rodilé Čechy samozřejmost. Pro cizince, kteří se rozhodli v České republice žít a pracovat, znamená UMĚT ČESKY hodiny učení a spoustu dřiny. Jejich úpěnlivým pohledům nad českou gramatikou snáz porozumíme, když si vzpomene na vlastní problémy s učením se rodnému jazyku (jak dlouho nám trvalo jen pochopit, že i když to je *HODNÝ PES*, tak doma nemáme *HODNĚHO PESA*, ale *PSA*). **Kurz češtiny pro cizince**, který není nepodobný tomu, jak jej Leo Rosten vykreslil ve dvaatřicáté nejúspěšnější knize českého srdce Pan Kaplan má stále třídu rád, **pořádá i Poradna pro cizince českobudějovické Diecézní charity**.

Vyučující, jakousi obdobou Rostenova trpělivého profesora Parkhilla, je vedoucí Poradny pro cizince, Mgr. Jana Nováková. Pod jejím patronátem se každý čtvrtek schází zhruba 16 klientů-studentů češtiny z nejrůznějších evropských i mimoevropských zemí a společně probírají různorodě zaměřené tematické okruhy, od dopravy přes nakupování až po bydlení, pohyb po městě, zdraví apod. Vzhledem k potřebě klientů je důraz kladen především na přímou komunikaci a rychlou orientaci v jazyce, studenti jsou tedy vybízeni k vytváření rozhovorů, vyprávění o svých zážitcích, vzpomínkách a neuniknou ani domácím úkolům nebo slohovým cvičením, u kterých požadavek rychlosti převyšuje možnost pomalu a bez chyb formulovat své myšlenky. Právě domácí příprava a neustálý pobyt v jinojazyčném prostředí přináší své ovoce – každá správně česky vytvořená věta při koupi rohlíků v obchodě, nebo při žádosti o placení v restauraci je pro cizince obrovský úspěch.

Tereza Gvozdíáková,

mediální spolupracovnice Diecézní charity v ČB

Smích? Naše společná řeč...

Lenka Tringlová je 26letá mladá žena drobné postavy s krátkými vlasy a zářivými očima. Zdá se, že i přes její nabitý harmonogram je pro ní pomáhání druhým a dobrovolnictví něčím naprosto normálním a patří neodmyslitelně k jejímu životu. Klienti jí prý ukazují, co je v životě důležité. Lenka začala s dobrovolnictvím před 5 lety. Postupně si přibírala nové činnosti a v současné době působí jako dobrovolník zároveň na 3 místech najednou. Nejdéle se věnuje plavání s dětmi s postižením – v jihlavském SK Vodomílek (5 let) a českobudějovické organizaci Kontakt bB (3 roky). Na začátku roku 2008 navázala spolupráci také s Diecézní charitou v Českých Budějovicích a rozhodla se začít docházet ještě do CSS Empatie, denního a týdenního stacionáře pro lidi s mentálním postižením. Celkem tedy věnuje dobrovolnictví 4 hodiny za týden.

V Empatii se Lenka setkává jednou týdně se 2-3 stálými klientkami, které jsou o několik let starší než ona. Na rozdíl od většiny ostatních dobrovolníků nezůstávají v areálu zařízení, ale společně chodí do centra města. Baví je dělat úplně obyčejné věci – procházet se, zpívat, tančovat, něco vyrábět či uvařit, zajít na kávu nebo do kina, povídat si – zkrátka relaxovat. Jejich kontakt je protnut Lenčiným elánem, lidskostí a kreativitou.

Dobrovolnice také musela najít způsob, jak se s klientkami porozumět, protože některé z nich mají velmi omezené komunikační schopnosti.

Lenka Tringlová dobrovolnictví vnímá jako veliké osobní obohacení. „*Nejsem si jistá, zda-li dobrovolnictví nedává více mě samotné než hol-kám,*“ říká. A nejhezčí zážitek z dobrovolnictví? Podle Lenčiných slov je to vždy ten, kdy se společně s děvčaty smějí, až je bolí břicho a nemůžou přestat.

Lucie Prokopová

(Dobrovolnické centrum při DCH Č. Budějovice)

Dobrovolnice Lenka s klientkou
(foto: Dobrovolnické centrum)

DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO

Dětské vikariátní poutě v roce 2010

8. května 2010 (sobota)

Písecký vikariát - Nadějkov

Katecheté z píseckého vikariátu zvou děti a jejich rodiče do Nadějkova. Tématem poutě je slavení liturgického roku v rodině. Děti se seznámí nejen s lidovými tradicemi různých křesťanských svátků, ale především jaká je jejich souvislost s duchovním obsahem konkrétní slavnosti. Poutí bude začínat v 9.30 hodin u kostela Nejsvětější Trojice v Nadějkově.

15. května 2010 (sobota)

Strakonický vikariát - Bavorov

Vikariátní poutí dětí začíná mši svatou v 11.00 hodin v Bavorově. O jejím průběhu se můžeme zmínit jenom velmi stručně, protože katecheté dali pouti název „Slavnost jako překvapení“. Na děti čeká mj. divadelní představení a tvořivé dílny. Předpokládáné ukončení poutě bude v 16.00 hodin.

Jindřichohradecký vikariát - Třeboň

Po registraci (cca od 8.20 hodin) před kostelem Panny Marie Královny a sv. Jiljí zahájí poutí mši svatou. Po jejím ukončení se děti na několika stanovištích seznámí s tím, jak různé rodinné oslavy korespondují se slavením církevního roku. Poutí má název „Jak s církví slavíme, tak doma žijeme“.

17. května 2010 (pondělí)

Táborský vikariát

Katecheté a kněží z táborského vikariátu připravili pro děti poutí ve farnosti Mladá Vožice.

Její název je: „Na cestě k oslavě“. Z indicií, které budou ukryty na cestě k cíli si děti udělají představu o tom, jak společnou oslavu připravovala jedna rodina. Je to někdy mnoho práce, ale určitě stojí za to, pro společné slavení obětovat námahu i čas. Poznájí také krásné okolí Mladé Vožice. Většina dětí se také poprvé podívá na zříceninu hradu Šelemberk, kde se část poutě bude odehrávat.

22. května 2010 (sobota)

Českokobudějovické vikariáty město**a venkov - Doudleby**

Děti z obou vikariátů budou mít poutí společnou. Formou vyprávění a her se seznámí s nejstaršími dějinami Doudleb. Poutí se bude nést v duchu doudlebského slavení a proto nebudou chybět ani ukázky místního folklóru. Na závěr se budou všichni poutníci slavit mši svatou v kostele sv. Vincence.

Českokrumlovský vikariát – Vyšší**Brod**

Poutí dětí z tohoto vikariátu začne mši svatou v cisterciánském klášteře. Po jejím ukončení budou mít děti možnost prohlédnout si klášter, Opatskou stezku a poštovní muzeum. K dokreslení jedinečného historického prostředí čeká na děti také „řinčení šermířských zbraní“.

Prachatický vikariát – Kratochvíle

Začátek poutě s názvem „Rodinné kratochvilní“ je na zámku Kratochvíle, kde si děti pro-

hlédnou jeho interiér. Na několika stanovištích v okolí zámku čeká malé i velké poutníky bohatý program (malování, střelba z luku, zpěv, sportovní klání apod.). V pravé poledne pak všichni prožijí velkou rodinnou slavnost, které se zúčastní vzácný host – Petr Vok z Rožmberka. Po ní se poutníci vypraví ke kapli Nejsv. Trojice u Velkého Boru, kde bude na závěr poutě sloužena mše svatá.

Sušický a nepomucký vikariát –**Nepomuk**

Také děti z těchto vikariátů mají poutí společnou. V letošním roce jsou na poutí zvány nejen děti, ale i jejich rodiče (prarodiče). Téma programu je zaměřeno na život Svaté rodiny. Jedním z cílů poutě je zažít radost ze společně prožitého poutního dne. Poutí začíná mši svatou v 9.30 hodin v kostele sv. Jakuba a po jejím ukončení se areál nepomuckého arciděkanství „promění v tržiště“. Děti i rodiče zde budou mít možnost seznámit se s různými rodinnými rituály. Na závěr pouti (cca v 16.00 hodin) obdrží děti „rodinný“ dárek.

Pelhřimovský vikariát – Nová**Cerekev**

Zahájení poutě je v 10.00 hodin v kostele sv. Tomáše Becketa mši svatou. Cílem letošního poutě je umožnit dětem prožít celý den jako společnou rodinnou oslavu (dopoledne během mše svaté, ale i v odpolední plném her).

-dks-

Vikariát Strakonice

Když jsem začala přemýšlet, kterou zajímavou akci našeho vikariátu vybrat, vybavila se mi různá setkání v mnoha farnostech a nemohla jsem se rozhodnout, o čem psát. Napadlo mě napsat přehled toho, co se u nás v tomto roce doposud dělo.

- Hned na Nový rok pan vikář požehnal koledníkům Tříkrálové sbírky.
- Každý týden se scházejí k modlitbě členové pěti modlitebních skupin.
- Nezapomínáme ani na ty nejmenší, v neděli 6. února jsme pro ně připravili Dětské maškarní odpoledne.
- Během postní doby se u nás konaly pobožnosti křížové cesty, které vedla mládež, děti a rodiny. Naš pastorační asistent Vojtěch Vagai vedl zajímavou křížovou cestu s promítací technikou provázenou meditačním doprovodem.
- 10. března 2010 se v domově pro seniory Jezárky udělovala klientům tohoto domova i ostatním věřícím svátost pomazání nemocných. A ve čtvrtek 11. března se udělovala tato svátost v domově pro seniory Lidická.
- 26. března, na Bolestný pátek, se konala poutí u Panny Marie Bolestné na **Podsrbu**, kam šlo procesí, které vycházelo z kostela svatého Václava.
- Na Zelený čtvrtek po mši svaté se tradičně setkáváme ve Vojtěšce, kde společně slavíme velikonoční večeři, jíme beránka, nekvašené chleby a zelený salát.

- K roku kněží nám Vojtěch Vagai promítl záběry z poutě do Arsu, kterou podnikl společně s ostatními bohoslovci.
- Do našeho vikariátu patří farnost **Štěkeň**. Tam je klášter sester Congregatio Jesu, kde 1.-5. března 2010 probíhalo duchovní cvičení pro širokou veřejnost, které vedl P. František Lízna, SJ.
- Pracující věřící se v klášteře setkávají ve středu večer; ti, kteří už jsou v důchodovém věku, pak v pátek odpoledne. Obě společenství se zamýšlí nad Božím slovem.
- V postní době se každý pátek a neděli konala pobožnost křížové cesty. 21. března byla v místní kapli udělena svátost pomazání nemocných.
- V našem strakonickém vikariátu leží mariánské poutní místo **Lomec**, kam všichni rádi putujeme k Panně Marii (je zde klášter Šedých sester 3. řádu sv. Františka). Na tomto poutním místě se koná každou první sobotu poutí a každého 13. v měsíci Fatimské dny.
- Hodně aktivit se koná ve farnosti **Katovice**. Každý týden se setkává mládež na faře, jedenkrát za 14 dní se setkává společenství dospělých. Každým rokem farnost pořádá křesťanský ples a dětský den, na konci a na začátku školního roku

pořádá farnost dětskou oslavu, při které bývají různé soutěže.

- V únoru se v katovické farnosti konala přednáška „O pivovarnictví v Čechách“, další přednášku - tentokrát o kapucínech - měl bratr František ze Sušice.

- Na Květnou neděli věřící putovali na Kněžský horu, kde se dochovalo staroslověnské opevnění. Průvodce dělal Mgr. Řehoř.

- Udělování svátosti nemocných se konalo 13. března 2010 v místním kulturním domě. Kromě toho farnost dvakrát ročně pořádá turnaj o pohár P. Jílka (ve fotbale, přehazované a střelbě).

Určitě jsem nevyjmenovala všechno, co se v našich farnostech od začátku roku dělo, co se slavilo, jaké společenství jsme kde prožívali.

Často slyšíme nářky, že do kostela chodí stále méně lidí, že děti na náboženství ubývá, že se mladým nikam nechce, že na přednášku přišlo jen pár babiček atd.

Chtěla jsem ukázat, že se v našem vikariátu (v našich farnostech) stále něco děje, že většina farností je aktivních a živých.

Marie Nehézová

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

Mládež s biskupy

Ve dnech 26. 3. a 27. 3. 2010 se uskutečnilo Diecézní setkání mládeže v Českých Budějovicích. Mládež se setkala se svými biskupy, Mons. Jiřím Paďourem, OFMCap. a Mons. Pavlem Posádem. Tato akce proběhla za podpory statutárního města České Budějovice. Na setkání přijelo zhruba 200 účastníků z celé diecéze během pátku i soboty.

Páteční program byl zahájen mší svatou v katedrále sv. Mikuláše. Svým slovem nás přivítal biskup Pavel Posád. Poté jsme se mohli těšit na pašije v podání čtyřčlenné plzeňské hudební skupiny. Večerní program nabízel adoraci, či modlitbu se zpěvy z Taize. Celým setkáním se linulo motto papeže Benedikta XVI. pro tento rok: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Mk 10,17.

Sobotní program byl zahájen uvedením do tématu a katechezí rovněž v českobudějovické katedrále. Celým setkáním doprovázela hudební skupina Memento ze Sušice. Animátoři, lidé, kteří pomáhají v diecézi, si připravili pásmo duchovní poezie k tomuto tématu a plakát s mottem. Následovaly přednáškové skupinky na Biskupském gymnáziu. Během celého dne probíhalo 21 skupinek.

V dopoledním programu jsme si mohli vybrat z přednášek našich biskupů o tom, jaký je náš Bůh, nebo zakusit následování Krista. Manželé Poláčkovi si připravili důležité pilíře partnerského vztahu. Mezitím probíhala nejen sportovní skupinka, či přednáška o věčném životě, ale i možnost dozvědět se, jak naslouchat Božímu hlasu a hledat svou cestu životem. V odpoledním programu jsme se mohli vypravit na cestu do Santiaga de Compostela s Janem Lazarem. Bohoslovci předložili jejich zkušenost s životem v semináři. Mezitím jsme mohli diskutovat o tom, jaký je duchovní život v páru, případně jak žít s Písmem. Na programu též byla dramatická a výtvarná skupinka. Mší svatou bylo završeno celé setkání. Reakce na tuto akci byly kladné: „Užili jsme si to. Bylo to super. Moc jsem se nevyspala, ale jinak dobrý.“ Kázání biskupa Jiřího Paďoura chtělo motivovat mladé lidi k dalším křesťanským aktivitám, zejména na Světovém dni mládeže v Madridu 2011. Závěrečnou písní Pokoj vám jsme se rozloučili nejen s mládeží, ale i kaplany a bohoslovci, kteří ji přijeli podpořit.

Vendula Krůlová

Zasedání Sekce pro mládež ČBK

Ve dnech 6.-8. dubna se na DCŽM Ktiš a v Českých Budějovicích uskutečnilo zasedání Sekce pro mládež ČBK. Tato Sekce je tvořena těmi, kdo jsou pověřeni péčí o mládež v jednotlivých diecézích celé České republiky.

Většina z 27 účastníků přijela již v úterý 6. 4. večer, ale vlastní program byl zahájen ve středu 7. 4. na Ktiši společnou snídaní a modlitbou, na kterou navázalo samotné jednání. Hlavními tématy celého zasedání bylo Celostátní setkání animátorů 2010 v Kroměříži a Světové dny mládeže 2011 v Madridu. Ve středu nás také navštívil otec biskup Pavel Posád, se kterým jsme měli možnost slavit společnou mší svatou.

Ve čtvrtek 8. 4. jsme po snídani odjeli do Českých Budějovic, kde naše setkání pokračovalo na biskupství společnou adorací a slovem na den, které pronesl otec biskup Jiří Paďour. Kromě témat z předchozího dne jsme jednali i o dalších záležitostech, které se týkají života mládeže v České republice. Zasedání vyvrcholilo mší svatou, po které následoval společný oběd.

Českobudějovická diecéze hostí zasedání Sekce pro mládež ČBK přibližně jednou za rok a půl.

Jan Liška

Římskokatolická farnost Tábor - Klokoty
a Obláti Panny Marie Neposkvrněné

Vás zvou na

**1. sobotu na Klokotech
1. května 2010**

**Pohled na sv. Josefa
očima Panny Marie**

14.00 hod. adorace + svátost smíření

15.00 hod. Klokotské hodinky

15.30 hod. tematická promluva -

P. Krystof Henriko, OMI

16.20 hod. zpívaný růženec + svátost
smíření v kostele

17.00 hod. mše svatá v Kostele
Nanebevzetí Panny Marie

Katedra filosofie a religionistiky
Teologické fakulty JU v ČB
a Česká křesťanská akademie v ČB

vás zvou na přednášku

PhDr. Ludmily Ouradové
(Národní památkový ústav, ČB)

na téma

**Barokní obrazové cykly
vyprávějí o životě světců**

Přednáška proběhne

29. 4. 2010 od 17.00

v posluchárně č. 3 v přízemí na TF JU,
Kněžská 8, ČB.

Připravované akce pro mládež

23.-25. 4. oblastní setkání mládeže v Sušici:
„Křesťanství v dialogu“. Informace P. Jan Tu-
rek, e-mail: jendat@seznam.cz

24.-25. 4. putování ke sv. Vojtěchu do Lštění.
Informace P. Petr Hovorka, e-mail: peta.ho-
vorka@seznam.cz

7.-9. 5. kurz pro animátory v Bavorově

14.-16. 5. Škola partnerských vztahů
na DCŽM Ktiš

21.-23. 5. Seslání Ducha svatého na DCŽM
Ktiš

Více informací na www.dcm.bcb.cz

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

Velikonoce na Ktiši

Nejdůležitější křesťanské svátky můžeme prožít různým způsobem. Třicet mladých lidí, tentokrát nejen z českobudějovické diecéze, se rozhodlo využít nabídky být o Velikonocích společně v Diecézním centru života mládeže na Ktiši.

Program začal čtvrteční společnou večeří, při které jsme si především uvědomili, že navazujeme o Velikonocích na tradici oslavy osvobození z egyptského otroctví. Po krátké přestávce jsme přešli zasněženou cestou do kostela k prožití vrcholu Ježíšovy poslední večeře – ke slavení Eucharistie. Během této bohoslužby ztichly zvony i hudební nástroje. Naše hlasy zněly ještě nějakou chvíli, ale během adorace v symbolické Getsemanské zahradě se vytrácely i ony, až došlo k tichému doprovázení Krista, které trvalo až do rána formou celonočního postupného bdění.

Drama Velkého pátku jsme si chtěli uvědomit nejen liturgickými obřady, ale také křížovou cestou. Rozdělené skupinky se modlily a zamýšlely nad některými zastaveními, abychom po obědě mohli vyjít ke zbytkům křížové cesty nad vesnicí a tam se společně modlit a nechat na sebe dopadat tajemství Kristovy cesty pro nás podstoupené.

Po návratu nastal čas přípravy Velkopátečních obřadů, na které navázala večerní modlitba. I ta se odehrávala formou jakýchsi „zastavení“. Vedle svátosti smíření či přímluvné modlitby probíhala adorace kříže, kde každý mohl nabízet Pánu ne-

jen svůj život, ale i svá trápení a radosti. Na dalších místech nás v modlitbě vedly ikony k důvěře v Boží plán a moc. Formou dopisu jsme formulovali a předávali myšlenky, modlitby či pocity vůči sobě, Bohu či bližním. Každý mohl na kterémkoliv místě setrvat tak dlouho, jak chtěl.

Ježíš, za nímž se zavalil kámen. To byla myšlenka Bílé soboty. V dopoledním tichu a následných skupinkách jsme uvažovali, kde jsme my či někdo v našem okolí pod kamenem životních okolností nebo kde se nám zdá, že Bůh neodpovídá, jako by byl stále „v hrobě“. To, na co jsme přišli, bylo zapsáno na lístečky a při modlitbě večerních chval se každý z nás za tyto „balvany“ modlil, aby se i na nich projevila Kristova moc.

Během velikonoční vigílie zazněla starozákonní čtení o dějinách zachrany člověka, na něž navázalo radostné „Aleluja“ – Chvalte Pána – on naplnil naše očekávání. To zakusil také náš bratr Martin, který byl v této noci pokřtěn. Po obřadech ještě následovalo agapé, při němž nechyběl radostný hláhol a zpěv.

Nedělní dopoledne mělo zřejmý vrchol – slavnostní eucharistie. Pak ještě pár společných chvil nejen úklidu, ale i popovídání a cesta domů. Několik jednotlivců zatoužilo zůstat do pondělí, tak proč ne. Většina však s pomlázkou „úřadovala“ již ve svých domovech.

Roman Dvořák

Rockový koncert křesťanských skupin

Dne 28. 3. 2010 se skupinka deseti mladých lidí z naší diecéze zúčastnila rockového koncertu křesťanských skupin s názvem „**Palm Rock Night**“, který organizovala centra pro mládež pasovské diecéze.

Celé setkání bylo zahájeno v 18 hodin společnou modlitbou ve farním kostele města Ruhstorf (nedaleko Pasova). Poté se čeští i němečtí účastníci společně přesunuli do haly, kde následně proběhl zmiňovaný koncert. Během celého večera se na pódiu vystřídal celkem pět křesťanských skupin. Po celou dobu koncertu vládla příjemná a uvolněná atmosféra, ve které měli čeští i němečtí účastníci možnost „komunikovat“ společným zpěvem a tancem.

Účast české mládeže byla realizována díky projektu s názvem „Stavět mosty“, jenž je finančně podpořen Evropskou unií – Evropským fondem pro regionální rozvoj.

David Urban

Rozhovor s Mgr. Janem Liškou, novým zaměstnancem DCM

Do začátku nějaké personálie. Kde jsi se narodil?

Pocházím z Veselí nad Lužnicí, ale už během studia Teologické fakulty v Českých Budějovicích jsem zakotvil tady.

Jak jsi se dostal na DCM?

Dozvěděl jsem se, že na DCM hledají nástupce Pavla Pokorného. Baví mě práce s mládeží, jezdil jsem jako vedoucí na salesiánské chaloupky a dělám animátora vysokoškolského společenství, a proto mě práce na DCM zajímala.

Jaké jsou tvé záliby? Jsi spíše sportovní typ?

Rád se dívám na zajímavé filmy, mám rád dokumenty všeho druhu, chodím na výlety do přírody, ale mám rád i příjemné posezení s přáteli. Myslím, že nejsem vysloveně sportovní typ, ale nejsem ani „gaučový typ“ – spíše jsem asi něco uprostřed.

Máš nějakou oblíbenou knihu?

Jako dítě jsem měl rád foglarovky, teď je mým oblíbeným autorem např. Anselm Grün.

Kam se chystáš během půl roku vycestovat?

Pokud se vše vydaří, tak bych se chtěl v rámci svého doktorského studia vypravit v červnu na 14 dní do Irska na konferenci o mezináboženském dialogu.

ŘEHOLNÍ DŮM PREMONSTRÁTŮ KLÁŠTER MILEVSKO

31. 5. (pondělí) 2010

„20 let od návratu premonstrátů do Milevska“

PROGRAM

15.00 přednáška v Latinské škole
17.30 nešpory v bazilice
18.00 slavná mše svatá v klášterní bazilice Navštívení Panny Marie

YMCA-Živá rodina pořádá letos již počtrnácté Manželská setkání – kurz partnerských vztahů,

který se uskuteční
ve dnech 13.-21. 8. 2010 v Liberci.
Kurz je zaměřen na obnovu a prohloubení
vztahů mezi manžely a v rodině.
Účast možná i s dětmi.

Přihlášky a bližší informace:

Hana Pištorová, YMCA-Živá rodina,
Na Poříčí 12, 110 00 Praha 1,
tel.: 224 872 421, 606 745 048,
e-mail: hana.pistorova@familia.cz.
Více informací na www.zr.ymca.cz

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

Ohlédnutí za vernisáží a výstavou „Naše rodinná oslava“

V minulém čísle Setkání jsme zvali na výstavu nejlepších prací literárně výtvarné soutěže „Naše rodinná oslava“, kterou pořádá Diecézní centrum pro rodinu a Diecézní katechetické centrum letos v rámci svého každoročního Projektu do škol.

V pátek 26. 3. se konala slavnostní vernisáž výstavy v Radniční výstavní síni Magistrátu města České Budějovice. Vlastně se konaly vernisáže dvě, což je pro pravidla výstavy trochu netypické. Bylo to tak proto, že na tuto akci byli pozváni nejúspěšnější mladí autoři, aby převzali diplomy a ceny, které věnovalo Karmelitánské nakladatelství. Dopoledne proběhla vernisáž pro dvě starší kategorie, tedy pro věk 11 až 16 let, po obědě pak pro dvě mladší kategorie, které zahrnovaly věk 5 až 10 let. Vítězové se mohli setkat s našimi biskupy, diplomy a ceny předával na první vernisáži Mons. Jiří Paďour, na druhé Mons. Pavel Posád. Vernisáže se zúčastnili dále zástupci DCR a DKS, zástupce sociálního odboru Magistrátu paní Pavla Jandová, členové odborné poroty. K slavnostnímu průběhu celé akce přispěla i hudba starých mistrů na loutnu a cistru v podání studenta Biskupského gymnázia Petra Valenty. Dále měli účastníci vernisáže možnost vyslechnout některé nejlepší literární práce, v pěkném přednesu paní Brožkové získaly oproti psané podobě opravdovou živost.

Kdo z vítězů dokázal rozpoznat význam ocenění a vernisáže, a to se týká hlavně učitelů a rodičů dětí, a kdo přijel na tuto významnou akci do Českých Budějovic, prožil událost, na kterou bude mít určitě pěkné vzpomínky.

Snad ještě několik poznámek k vystavovaným pracím. Na výstavě určitě zaujaly obrázky nej-

mladších dětí, charakterizuje je živost, jasné barvy a dýchá z nich slunečná pohoda. Rozhodně svědčí o zažitě zkušenosti dítěte z rodiny, kde panují harmonické vztahy, a snad každý návštěvník výstavy si z nich odnášel příjemný pocit opravdové rodinné vzájemnosti. Tyto obrázky nás svou energií rozhodně přesvědčí o tom, jak důležité je slavení v životě každého z nás. Svým způsobem se k těmto obrázkům řadila i kolekce prací postižených dětí z Domova Petra v Mačkově u Blatné. Na výstavě jsme se mohli setkat i s výtvarnými pracemi 4. kategorie, které sice nebyly oceněny, ale přesto vedly k zamyšlení nad tím, jak mladí bez idealizace pohlíží na současný život rodiny. Samozřejmě se na druhé straně vyplatilo věnovat čas četbě literárních prací z této kategorie, kde se mladým daří lépe vyjádřit složitější úvahy o rodině a vztazích v ní. Pokud se máme zamyslet nad tím, co akce přinesla, pak se lecos podařilo. Podařilo se aspoň na chvíli postavit do popředí rodinu, význam slavení v životě člověka a to pro děti, pro rodiče a pedagogy a nakonec i pro širší veřejnost. Pastoračním centrem biskupství se podařilo navázat pěknou spolupráci s pracovníky Magistrátu v Českých Budějovicích. Možná, že se někteří jednotlivci setkali poprvé s biskupem, s lidmi, kteří v církvi pracují a mohli zjistit, že rodina a vztahy v ní jsou hodnotou, které je s námi spojují.

Je to malé semínko, za nímž je mnoho práce, a tak si jen přejme, aby se stalo začátkem dalších dobrých událostí v životě konkrétních lidí a snad i naší současné společnosti.

AP, DCR

Diecézní centrum pro rodinu

Biskupství českobudějovického

pořádá v rámci celostátního

Týdne pro rodinu

setkání rodin

**„BYL PRVNÍ MÁJ,
BYL LÁSKY ČAS...“**

Nové Hradky 30. 4.-2. 5. 2010

Příjezd v pátek po 17. hod (v 18 hod. večere), končíme obědem v neděli.

Na programu bude přednáška *PhDr. Prokopa Remeše „O sexualitě v manželství“*, dále modlitba, adorace, mše, příležitost ke svátosti smíření, rozhovory ve skupině i v manželské dvojici, svědectví i společný čas pro rodiče a děti v sobotním odpoledni. Hlídaní dětí v době samostatného programu rodičů zajištěno.

Ubytování ve dvou-, tří- čtyř- i pětilůžkových pokojích, teplá a studená voda na toalety, toalety a sprchy na chodbách, celodenní strava zajištěna.

Děti budou mít zajištěn vlastní program a péči v sobotu dopoledne.

Přihlásit se můžete na adrese dcr@bcb.cz nebo telefonicky na číslech 380 420 342, 731 402 981, kde obdržíte další informace.

Informace naleznete rovněž na www.dcr.bcb.cz.

MŠE SVATÁ S MODLITBAMI ZA UZDRAVENÍ

ve středu 21. dubna 2010 v 17 hod.

v kostele Nanebevzetí Panny Marie
v Táboře - Klokotech,

slouží **P. ANTHONY SAJI V.C.**
nástupce otce Billa

Otec Anthony, indický kněz z Kongregace vincentinů, který působí osm let ve východní Africe. Před dvěma lety byl pověřen pokračováním v evangelizačním díle otce Billa. Celý rok cestuje po světě a vede exercicie zaměřené na uzdravení a duchovní obnovu. Je to člověk hluboké víry s nadšením pro Ježíše a láskou k lidem, zocelený mnohým životním utrpením.

Blíží informace:

tel.: 607 609 103

e-mail: Anthony2010@seznam.cz

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Neděle Květná – Pašijová

V článku „Konec masopustu“ z minulého Setkání jsem uvedl, že Velikonoce jsou ještě příliš vzdálené. Až čtenář dostane toto číslo, budou již za námi. Připomeňme si krátce dobu postní ještě z pohledu liturgického.

Neděle první - Invocabit, druhá - Reminisce-re, třetí - Oculi. Neděle čtvrtá - Laetare, s poněkud zvláštním postavením, neboť toho dne bylo možné uvolnit postní kážeň a také liturgie nemá předepsanou fialovou barvu, ale růžovou. O postní neděli páté - Judica (lidově smrtelná, smrtelná i černá) se v kostelech na oltářích zahalovaly kříže. Nejspíše z dřívější tradice sahající až do starokřesťanských počátků života církve, vždyť ve 3. a 4. století kříže ještě nenesly korpus ukřižovaného Krista, ale byly zdobeny filigránem, drahými kameny, kamejemi a podobně. Vážnost doby zvyrazňovalo právě jeho zahalení. Neděle šestá - Palmárum (též Květnice) je připomínkou památného vjezdu Krista do Jeruzaléma. Posvěcené ratolesti (dnes již většinou jen kočky) se v křesťanských domácnostech vkládají pod kříž nebo ke svatému obrazu. Dříve se odnášely i do polí na ochranu úrody. Na Písecku ovíjeli pruty jívý kolem dlouhé tyče zvané „beran“, jejíž výška dosahovala i několik metrů a bylo větší prestiže, mít nejvyšší ve vsi. Bližší popis liturgie jistě netřeba pro věřící uvádět.

Musíme tak však učinit z důvodu zcela jiného a nebojme se o tom napsat plnou pravdu. V době, kdy jsme jako národ označováni za nejateističtější v celé Evropě, v době, kdy původní křesťanská Evropa nedokáže čelit postupné islamizaci, to rozhodně není zanedbatelná otázka. Socialistická indoktrinace nás poznamenala více, než jsme stále ochotni si připustit.

Československý tisk (Deník) svým čtenářům naservíroval v sobotu 27. 3. ve sloupku zamyšlení na neděli stať „Květná neděle“ s fantastickým podobenstvím. „Velikonoce se pomalu blíží.

Ohlašují se hlukem, provoláváním slávy tesaři z Galileje... Před zvíře, na němž jede Ježíš, kládou nejprostší obyvatelé Jeruzaléma palmové ratolesti... Květná neděle je tak slavena velmi podobně jako poslední neděle před Vánoci, čte se stejný text, nejčastěji z Matoušova evangelia...“ Dále text již správně uvádí, že o Vánocích si připomínáme narození téhož člověka, který o 33 let později zemřel v době židovských svátků Pesach.

Nevím, ale asi jsem cosi zanedbal. Do kostela mne rodiče vodili už jako předškolní děčko. Od třetí třídy jsem ministroval a sekal latinu podle Římského misálu. Do kostela jsem nepřestal chodit ani v době reálného socialismu a měl to zapsané i ve svých kádrových materiálech. Pokračuji i ve svém již důchodcovském věku. Nasetkal jsem se však ještě s tím, že by se o Květné neděli četlo stejné evangelium jako o čtvrté neděli adventní. Víme, že o nedělích postních se střídají texty podle příslušného cyklu, stejně tak i o neděli Květné. Tedy A-Matouš, B-Marek (nebo Jan), C-Lukáš při svěcení ratolestí a připomínce vjezdu do Jeruzaléma. V průběhu mše svaté se při evangeliu čtou pašije – umučení našeho Pána Ježíše Krista – opět podle Matouše, Marka, Lukáše. Evangelium o umučení podle Jana až na Velký pátek.

Svěcení ratolestí není jen pouhá vzpomínka. Je to zpřítomnění oběti ukřižování a slavného vzkříšení Ježíše Krista skrze kněze, chrám, mše svaté a přítomnosti všeho věřícího lidu, jak při oslavě Květné neděle uvedl ve své promluvě pan profesor P. K. Skalický ke svým farníkům na Starém městě.

Uchovíme si svoji víru, i přes nepřízeň doby, ať tu Květnou neděli a následně Velikonoce slavíme kdekoli.

František Růžička, Č. Budějovice

V paměti věčné bude
spravedlivý
(Žalm 112, 6)

Slova 112. žalmu (v kralickém znění) v titulu této vzpomínky mohou být právem vztažena na pana **Josefa Zelenku** z Vodňan, bývalého kostelníka tamějšího děkanského chrámu Narození Panny Marie, který zemřel po těžké nemoci 14. března 2010 ve věku 85 let. Jeho pohřeb se konal 19. března v kostele sv. Martina v Chelčicích a na tamním hřbitově, kde byla jeho tělesná schránka uložena do rodinného hrobu.

Josef Zelenka, který se narodil 11. prosince 1924 v Libějovických Svobodných Horách, se po ukončení školní docházky vyučil zedníkem a pak vykonával toto povolání, později pracoval v podniku Sběrné suroviny. Byl bezdětný vdovec.

Do života vodňanské farnosti se nesmazatelně zapsal dlouholetou kostelnickou službou, kterou konal obětavě a s láskou k Bohu a bližním. Byl hluboce věřícím křesťanem, pravidelně přistupoval ke svátostem a radoval se, že může žít v milosti posvěcující. Měl rád dobré knihy a stále se vzdělával, a to i v oblasti náboženské. Jeho pokora, poctivost, pracovitost, dobrosrdečnost a štedrost byly příkladné.

Žil skromně a ze svých úspor pravidelně přispíval na financování různých aktivit církevních i mimocírkevních - především charitativních. Na Vodňansku zdarma opravoval poškozené církevní památky - kříže a boží muka; opravy vysokých křížů prováděl s pomocníky.

S vděčností bych zde chtěl připomenout obětavou práci Josefa Zelenky pro záchranu vodňanského židovského hřbitova v osadě Pražáku, po nacistické genocidě židů zpustlého a poškozeného vandaly. Při obnově hřbitova odvedl ze všech jejích účastníků nejvíce práce: podílel se na úklidu hřbitova a rozebrání zchátralého zdiva, na vztyčení povalených náhrobků (náhrobky poškozené opravil sám) a na opravě ohradních zdí. Větším peněžním obnosem také přispěl na rekonstrukci synagogy ve Čkyni (okres Prachatice), za což bych mu chtěl jménem Společnosti pro obnovu synagogy ve Čkyni znovu poděkovat.

My, kteří jsme pana Josefa Zelenku znali a měli ho rádi, želíme jeho odchodu, avšak zároveň věříme, že se jeho čistá duše již raduje na věčnosti u Pána. Requiescat in pace.

Jan Podlešák

Květná neděle v kostele sv. Prokopa na St. městě v Českých Budějovicích.

K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME

Holota Benedikt V.: Zápisky (ne)zkušeného faráře

Meditační podněty autora spojují přesnost technika s vnímavostí výtvarníka, ale zvláště s vírou kněze upřímně a do hloubky zaujatého Pánem. S vírou, která v nepříznivém čase obstála a životními zkouškami se protřbila.

Paulinky, váz., 143 s., 155 Kč

Martin Eduard: Andělské dopisy

Autor zachytil radostné i smutné příběhy svých bližních do krátkých vyprávění. Přijímá život jako možnost mít rád, usmívat se, potěšit, podělit se o svá pozorování a o jejich poselství.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 127 s., 99 Kč

Passig Kathrin, Lobo Sascha: Odložím to na zítra

Jak si zorganizovat život bez zbytečného organizování

Téměř každý má sklon odkládat věci a hrnout před sebou nevyřízené povinnosti. Pro tuto vlastnost existuje označení prokrastinace (z latinského *cras* – zítra). Kniha je určena všem, kteří prokrastinací trpí. Autoři ukazují cestu, jak se vyhnout tlaku nekonečných seznamů úkolů, a jak se naučit zvládat nedostatek času a přetlak termínů bez špatného svědomí.

Portál, brož., 187 s., 275 Kč

Putna Martin C.: Obrazy z kulturních dějin americké religiozity

Přehledné aktuální charakteristiky hlavních zdrojů a typů americké zbožnosti. Autor probírá hlavní americké církve a duchovní proudy, jak se postupně objevovaly v amerických dějinách a jak se promítaly do společenského života i do umělecké tvorby, zvláště do literatury a filmu. Publikace je doplněna bohatým fotografickým materiálem.

Úřad, váz., 333 s., 298 Kč

Ratzinger Joseph: Věřit, doufat, milovat

Otázka Boha není pro člověka teoretickým problémem, ale vrcholně praktickou záležitostí, která se projevuje ve všech oblastech našeho života. Proto ani v úvahách této knihy nejde o promyšlené teorii, ale o pozvání k „duchovním cvičením“ života víry.

Paulinky, váz., 135 s., 165 Kč

Učedníci: Mojžíš

Folkové pásmo o životě starozákonního patriarchy Mojžíše. Reedice nahrávky, která vyšla původně na magnetofonové kazetě v roce 1991.

Rosa, CD, 63 min., 199 Kč

Wodehouse Pelham Grenville: Pelikán na zámku Blandings

Nad jindy slunným zámkem Blandings se stahují mračna. Utěšenou samotu zámeckého pána, lorda Emswortha, poskvrní přítomnost nevídaných hostů. Naštěstí je ale po ruce nezdolný Galahad Threepwood, který si vždy ví rady.

Úřad, váz., 183 s., 228 Kč

Yalom Irvin D.: Máma a smysl života. Příběhy z psychoterapie

Volné pokračování bestselleru *Láska a její kat*. Jedná se o beletristické převyprávění příběhů z Yalomovy praxe (pět příběhů klientů a jednoho vlastního), které čtenáře konfrontují s nejvýznamnějšími změnami v lidském životě.

Portál, váz., 229 s., 339 Kč

„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinek.“ (Mt 11,28)

Matka Boží Panna Maria nás všechny touží přivést ke svému Synu. Přijmeme její pozvání a vydejme se letos již posedmé na

pěší pout' k památníku kostela na místě původní osady Olešnice.

Srdečně zveme všechny farníky, občany, rodáky, stále i přechodné obyvatele a příznivce obce Olešnice ke

slavení slavné mše svaté v sobotu 1. května 2010

u kapličky Panny Marie Sněžné
v lese U Kostelíka.

Poutní průvod se vydá z kostela sv. Václava v Olešnici v 16.30 hodin, mše svatá bude sloužena od 17.00 hodin. V případě nepříznivého počasí bude mše svatá sloužena v kostele sv. Václava v Olešnici.

POVIK v Katovicích

pout' mladých křesťanů
vikariátu Strakonice

22. 5. 2010

v areálu Centra P. Josefa Jílka
v Katovicích s možností
víkendového pobytu

21. 5.-23. 5.

(spacák s sebou, stan výhodou)

PROGRAM:

Pátek 19 hod.

popkoncert P. Vavřince Skýpaly

Sobota

(hlavní program)

dopoledne- spol. výroba put. kříže,
téma odp. diskuze

11.00 mše sv.

s o. biskupem Pavlem Posádem

odpoledne - 13 hod. prezentace
kněžských osobností z farnosti
rozvinutí tématu: „kněží a mladí dnes“
v diskuzi

16 hod. putování na Kněží horu

s vyrobeným křížem

cca 2 km - společná modlitba

za kněze a mladé

táborák na farní zahradě

adorace v kostele -

vigilie Slavnosti Seslání Ducha sv.

Neděle

mše sv. 8.30 – Slavnost Seslání Ducha
svatého

po obědě zakončení a PÁPÁ

PERSONALIA

Životní jubilea

P. Jiří Cihelna, Sedlice u Blatné, oslaví 24. dubna 2010 sedmdesáté narozeniny.

K tomuto životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.
-acebb-

DUCHOVNÍ CVIČENÍ DÍVEK
(OD 16 DO 26 LET)

„Jsem povolána žít
z Božího milosrdenství
a prokazovat je.“

19.-25. 7. 2010

Frýdlant nad Ostravicí
(Beskydy) ul. Ostravská 453

Přednášející: P. PROKOP BROŽ

Pořádají: sestry boromejky

Příjezd: v pondělí 19. 7.
mezi 16.-18. hod.,

Odjezd: v neděli 25. 7. po obědě

Úterý: Výlet do hor (např. Lysá hora),
Sobota: Duchovní cvičení s mlčením

S sebou: Biblii, breviář (kdo má),
spacák, přezůvky, hodinky, boty
do hor, atd.

Cena: dobrovolná

Kontaktní osoba:

S. M. Vincenta Kořínková
Palkovická 524, 738 01 Frýdek-Místek
vincenta@boromejky.cz
mobil 723 477 525
www.boromejky.cz
www.hledampovolani.cz

Římskokatolická duchovní správa
v Římově

Vás srdečně zve na

JARNÍ POUT' V ŘÍMOVĚ,

kteřá se koná

v neděli dne 9. května 2010

ke svátku Nalezení svatého Kříže

PROGRAM POUTI

Mše svatá v předvečer pouti
v sobotu 8. května v 18.00 hodin

Mše svatá v neděli 9. května
7.15 hodin
9.00 hodin

Slavná mše svatá v 11.00 hodin
Slouží P. Josef Pojezdný O.Praem,
opat strahovský

*Během dopoledne příležitost
ke svaté zpovědi.*

**Svátostné požehnání
a zakončení pouti ve 14.30 hodin**

Radio Proglas

vysílá na území jižních Čech na frekvencích 88,7 FM v Táboře, 89,5 FM v Písku, 92,3 FM v Českých Budějovicích a 107,5 FM z Nových Hradů. Podrobný týdenní program najdete v Katolickém týdeníku nebo na internetové stránce www.proglas.cz. Máte-li zájem o podrobný rozpis vysílacího schématu, můžete o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

K místům a farnostem, z nichž Radio Proglas pravidelně přenáší bohoslužby, se připojily také **České Budějovice**, konkrétně salesiánská farnost sv. Vojtěcha v městské části Čtyři Dvory. Mše svaté jsou z tohoto kostela přenášeny **každý pátek v 18 hod.**, s výjimkou prvního pátku v měsíci.

* Svět kolem nás je barevný a plný zajímavostí. Dětským očima se na něj díváme v relaci **Barvínek**. Zachytíte ji vždy v úterý od 16.00 hodin a v sobotní repríze od 9.30 hodin. Dubnový magazín Barvínek je připraven na 27. 4. Představíme CD skupiny Kořata a jejich tygři, podíváme se na nejvzdálenější objekty sluneční soustavy a seznámíme se s dalším ze „sta českých nej“. 4. 5. vám přineseme reportáž ze setkání čtenářek časopisu IN, které se uskutečnilo v Brně, v těsném sousedství Radia Proglas. 11. 5. se v souvislosti s blížícími se parlamentními volbami vydáme na prohlídku Poslanecké sněmovny. 18. 5. se můžete těšit na oblíbené Telefonické riskování.

* **Magdazín** naladíte každou středu od 9.30 hodin. 28. 4. se seznámíme s občanským sdružením Bez mámy, jehož cílem je pomoc a podpora sirotkům v jižní Africe. 5. 5. pohovoříme o rodinných anamnézách, o prevenci zhoubných nádorů i o různých vyšetřovacích metodách. Řeč přijde také na to, jak lze náročné lékařské povolání skloubit s péčí o velkou rodinu. Hostem našeho pořadu bude MUDr. Anna Ondračková, onkoložka a zároveň maminka pěti dětí.

* V obvyklém pátečním čase od 16.00 hodin přinášíme reakce na aktuální témata, rozhovory a debaty u kulatého stolu víry v rubrice **Všimli jsme si**. 30. 4. se zamyslíme nad tím, jak by měla vypadat pravá mariánská úcta. 14. 5. se zaměříme na Volby 2010 a vše, co s nimi souvisí.

V pravidelném nedělním čase od 17.00 hodin vysíláme relaci **Křesťan a svět**. V ní vám nabízáme svědectví obyčejných i neobyčejných lidí o jejich životě s Bohem. 9. 5. se představí Jihočech Mons. Kavale, který nedávno oslavil své 90. narozeniny. U této příležitosti jsme se ohlédlí za jeho dosavadním působením a zaměřili jsme se na to, jak prožíval kněžství v nelehké době nesvobody. V současnosti je stále činný jako farář ve farnosti sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích.

* **Poutní místo Tábor Klokoty - 3. díl**. Ve třetí a závěrečné části pořadu českobudějovického studia Jan představí P. Jiří Můčka kongregaci Oblátů Panny Marie Neposkvrněné a její misijní poslání. Dozvíte se i další zajímavosti ze života kongregace. Zmíníme se také o P. Romanu Musilovi, který v současnosti působí na Haiti, zničeném lednovým zemětřesením. Poslouchejte ve čtvrtek 29. 4. ve 22.00 hodin.

* V úterý 4. 5. ve 22.00 hodin představíme další ze **Vzácných návštěv Olomouce**. Tentokrát zaujme naši pozornost prezident Tomáš Garrigue Masaryk. 25. ledna 1919 byl olomoucký primátor JUDr. Richard Fischer oficiálně přijat českým

prezidentem na Pražském hradě a srdečně jej pozval k návštěvě svého města. Přislíbená vizitace se však pro prezidentovu nemoc neuskutečnila ani v roce 1919, ani v roce následujícím. Stalo se tak teprve roku 1921 v rámci Masarykovy čtrnáctidenní cesty na Moravu a Slovensko. O jejím průběhu se více dozvíte v pořadu z regionálního Studia Radim.

* „Otče, Svatý Kopeček plný je tvých oveček!“ – tak skandovali mladí lidé na Svatém Kopečku u Olomouce před 15 lety při návštěvě Svatého otce Jana Pavla II. V pořadu olomouckého Studia Radim si připomeneme toto výročí a rovněž 15. výročí povýšení svatokopeckého chrámu na baziliku minor. Pozveme vás také na letošní oslavy, které se uskuteční v termínu od 21. do 22. května. Během nich bude mimo jiné požehnána nově otevřená Poutní cesta s naučnou stezkou ze Svatého Kopečku na Svatý Hostýn. Zveme k poslechu v úterý 18. 5. od 22.00 hodin. -kb-

POUŤ FARNOSTÍ 2010

„Panno Maria, pomocnice křesťanů, oroduj za nás!“

„Svatá Zdislavo, ochránkyně rodin, jejíž hrob Bůh stále vyznamenává mnohými milostmi a zázraky, oroduj za nás!“

Sobota 29. května 2010

Odjezd: Nepomuk 03.30 hod.

Příjezd: Nepomuk 23.59 hod.

Cena: 600,- děti a studenti 500,-
(platí se při přihlášení)

PROGRAM

Jablonné v Podještědí

7.00 – 8.00 mše sv. v basilice minor,
hrob sv. Zdislavy

8.00-10.00 procházka k Zdislavině studánce
a k zámku Lemberk

Filipov-Jiříkov

11.00-12.00 návštěva basiliky minor „Lurdy
severních Čech“ (píseň + Anděl Páně)

Lužicko

13.00-18.00 Budyšin, Panschwitz Kuckau-
Marienstern, Ralbitz, (bavorské lit.)

S sebou: kancionál, růženec, poutní batoh se
vším potřebným (jídlo, pití, pláštěnka),
láhev na zázračnou vodu

Pořádá: Římskokatolická farnost
arciděkanství Nepomuk, P. Slávek Holý
(mobil: 731 604 413,
e-mail: vitezslav.holy@tiscali.cz)

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ nabízí

Tvé slovo mi dává život

Raniero Cantalamessa

Italský kapucín Raniero Cantalamessa (1934) napsal další knihu, jejímž názvem je verš ze 119. žalmu „Tvé slovo oživuje“. Ukazuje v ní, jak se Boží slovo obrací ke každému člověku, jak důležité bylo pro Ježíše a pro jeho učedníky kázat Boží slovo. Oceňuje přínos biblických studií a konkrétně kritické metody při badání o historickém Ježíšovi, ale ukazuje i jejich hranice. Hlavně však zve obyčejné čtenáře i biblisty a teology k duchovnímu čtení Písma.

Brož., 117 str., 129 Kč

Kněžská spiritualita

Hans Urs von Balthasar

Na čem by měl stát život dnešních kněží? A co je podstatou kněžského poslání? Chceme-li znát odpověď na tyto otázky, je třeba se vrátit až k apoštolům, k jejich povolání samotným Kristem a k putování s ním po Galileji a Judsku. Apoštolové přijímají od Krista počátek nového života, a tím i účast na jeho kněžství. Život a poslání dnešních kněží je pokračováním nejen v poslání prvních apoštolů, ale především v poslání samotného Ježíše. Osoba Ježíše Krista je základem, srdcem i normou kněžské spirituality.

Brož., 88 str., 129 Kč

Hledání živého Krista

Jan Graubner

Knížka Hledání živého Krista, kterou arcibiskup Jan Graubner sestavil z myšlenek svých postních a velikonočních kázání pronesených v olomoucké katedrále nás zve k obnově vztahu s Kristem, který se má stát skálou našeho života i našeho konání.

Brož., 95 str., 99 Kč

Ernesto kardinál Ruffini

Ernesto (česky Arnošt) Ruffini se narodil 19. ledna 1888 v San Benedetto Po, ležícím v severoitalské Lombardii. Již jako malý chlapec toužil stát se knězem a protože byl nadaný (Attilio Ruffini je synovcem kardinála a významným politikem), již v deseti letech vstoupil do Malého semináře v Mantově, kde setrval až do roku 1910. Tam byl rovněž vysvěcen 10. července 1910. Potom pokračoval ve studiích na Teologické fakultě Papežské univerzity v Miláně a následně prohloubil své studia z filozofie na Papežském ateneu sv. Tomáše v Římě. Věnoval se dva roky i studiu biblických věd na Papežském biblickém institutu v Římě a po získání diplomu začal přednášet „Úvod do Písma svatého“ na Papežském ateneu římského semináře. Akademickou činnost rozšířil v roce 1917 o úvazek na dalším Papežském ateneu „Propaganda fide“. Krom toho však byl pověřován různými mimořádnými úkoly na úrovni římské diecéze a vatikánských úřadů. Tak byl například v roce 1924 jmenován delegátem římské diecéze pro Misijní unii kléru nebo cenzorem knih Svatého oficia (Sacra congregatio sancti Officii).

V roce 1928 byl jmenován prelátem Jeho Svatosti a tři roky poté přišlo jmenování sekretářem Kongregace pro semináře a univerzitní studia. Pod jeho vedením se tedy připravovala reforma teologických studií, která vyústila vydáním Apoštolské konstituce „Deus scientiarum Dominus“. Bylo přáním papeže Pia XI., aby reforma byla zavedena nejprve v římské diecézi a tak byl roku 1930 mons. Ruffini jmenován do čela Papežského atenea, které se přeměnilo na Papežskou Lateránskou univerzitu a on se stal i jejím prvním rektorem. Současně pracoval jako poradce Kongregace pro mimořádné záležitosti a zasloužil se i o vznik Saleziánského atenea v Římě, stejně tak jako i rozšíření Katolické univerzity „Sacro Cuore“. Roku 1944 založil v Římě Lékařskou unii sv. Lukáše.

V době války se zasloužil o záchranu více než stovky židů. V té době totiž bydlel v římském Zátibeři, kde se dodnes nachází i palác sv. Kalista, na který se vztahovala tzv. „extrateritoriálnita Vatikánu“ a římským židům tam byly vždy otevřené dveře. Mons. Ruffini udržoval přátelské styky se světem kultury a vědy. Měl nepochybně velký vliv i na obrácení ke křesťanství vrchního rabína římské komunity Zolliho, s nímž ho pojila dlouholetá láska k Bibli. Podobně vřelé vztahy měl s rodinou Enrica Fermi, který se stal v roce 1938 nositelem Nobelovy ceny.

Po skončení války, Mons. Ruffini byl v říjnu 1945 jmenován arcibiskupem v Palermu na Sicílii. Biskupské svěcení se konalo 8. prosince téhož roku v kostele sv. Ignáce v Římě a již v únoru 1946 byl jmenován kardinálem. Když přicházel jako nový arcibiskup do Palerma, které bylo poničené bombardováním, přinášel i naději, kterou v té době všichni potřebovali. Jeho episkopát, zvláště pak první desetiletí, lze charakterizovat nebývalým rozkvětem křesťanských aktivit, ať již to byla rodinná centra, školy mateřské a základní, sociální a zdravotnic-

ká zařízení, nebo centra pro lidi staré, chudé a bez přístřeší. Pastoračně významný byl rok 1952, kdy předsedal sicílské synodě. V témže období se také snažil mobilizovat veškeré síly ke sjednocení se kolem strany "Křesťanských demokratů", aby se tak odvrátilo hrozící a reálné nebezpečí "rudého komunismu".

V prosinci 1959 byl kard. Ruffini jmenován členem přípravné komise II. vatikánského koncilu a po zahájení koncilu v říjnu 1962, zasedl za předsednický stůl s dalšími kardinály. V průběhu celého koncilu patřil k nejvýraznějším zastáncům tradice, tedy ke konzervativnímu křídlu. Jak připomínají komentáře z koncilového dění, mluvil ze všech koncilních otčů nejvíce, využívajíc k tomu své postavení. Pronesl na dvaatřicet projevů k čemuž nutno připočíst i tři písemné intervence. Vynikal brilantní klasickou latinou, která lahodila sluchu, jak dodnes připomínají pamětníci. Zvláštní zájem a aktivitu projevoval při zrodu konstituce o církvi jako takové, tedy „Lumen gentium“, ale i při formulování textu, který se týkal církve v současném světě, z čehož pak vyšla konstituce „Gaudium et spes“. Pro prohloubení znalostí o průběhu koncilu by byly jeho pastýřské listy diecézánům v nichž mnohé věci komentoval a prezentoval svou představu o koncilu, kudy a jak by se měl ubírat.

Kard. Ruffini pocházející ze severu Itálie, snad zcela přirozeně podcenil typicky sicílský fenomén, tedy otázku mafie. S tvrdou zkušeností prolité krve se jen velmi těžko smiřoval, jak o tom svědčí jeho osobní korespondence s Mons. Dell'Acqua a státním sekretářem kard. Cicognanim. Jestliže s dostatečnou razancí a slovem nevystupoval proti mafii, o to více se však snažil být nablízku těm, kdo museli snášet utrpení a bolest. Jak se později vyjádřil o něm i nástupce na arcibiskupském stolci kard. Pappalardo: „...nakonec rozhodující jsou skutky, ne slova!“

Kardinál Ruffini zemřel na srdeční selhání, zcela náhle na nádvoří arcibiskupské rezidence dne 11. června 1967. Pohřben nebyl v arcibiskupské hrobce katedrály, ale podle svého přání v mariánské poutní svatyni „Madonna dei Rimedi“.

Zdeněk Mareš

Vstupuji dnes do katedrály, či jak staré kroniky říkají, do Pražského kostela. Svatyně, kde odpočívají svědkové evangelia: sv. Vít, Václav, Vojtěch, Jan Nepomucký a další světci a světice. Vstupuji do míst odpočinku českých knížat a králů, Vstupuji do národní klenotnice, kde jsou uloženy korunovační klenoty. Otec vlasti, Karel IV. určil, aby patřily sv. Václavu, věčnému dědici České země, a byly zde jím samým propůjčovány panovníkům, kteří mají vykonávat vladařskou službu lidu a vlasti. (...)

Katedrála je školou naší historie, náboženské, kulturní i politické. (...) Katedrála byla postavena a obnovena jako místo setkávání českého

národa s „Tím, který Je“, který dává smysl našemu životu, jako i sílu a odvahu nerezignovat a neutíkat před překážkami. Je to chrám Toho, který v Ježíši Kristu zjevil svou lásku k nám. Dosavadní historie, i historie katedrály, byla psána jako dějiny sporů a válek v kontextu ideologických výkladů dějin. Je naším úkolem dnes, i v této zemi, změnit dějiny vítězů a poražených na dějiny tvůrců a stavitelů. Kříž, který je naším i mým znamením, je symbolem a vazbou nové civilizace života lásky, setkáním Boží vertikály s horizontálou člověka.

(Z homilie nového pražského arcibiskupa Dominika Duky, OP, kterou pronesl v den převzetí úřadu, tedy 10. 4. 2010, při mši svaté v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha.)